Mula sa Uplook, 2005

J. B. Nicholson Jr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 2005”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Isang Bagong Simula? (Enero-Pebrero 2005)

Mula sa Uplook, Enero-Pebrero 2005. Editoryal.

“Ang buwang ito ay magiging pasimula ng mga buwan sa inyo…” (Ex. 12:2).

Hindi naman talaga, siyempre. Ang ibig kong sabihin, hindi naman talaga ito ang simula ng mga buwan. Ibang-iba sa atin ang magiging kalendaryo ng bansang Israel. Ang ating Bagong Taon ay sumusunod sa paganong pagdiriwang ng muling pagsilang ng araw. Ang mga Hudyo naman, hanggang ngayon, ay may sibil na taon na halos kagaya ng ating “school year,” na nagsisimula tuwing Setyembre sa Rosh Hashanah, ang Pagpapatunog ng mga Trumpeta. Pagdating ng panahon na pumasok sila sa Lupain, doon itatanim ng mga Israelita ang mga pananim sa bukid, sa taglagas, at aanihin naman sa tagsibol, simula sa anihan ng sebada.

Kaya ang pahayag na ito sa Exodo 12 ay dumating sa kalagitnaan ng taon—sa simula ng ikapitong buwan, ang Abib. Pero ang mga salitang ito ng Panginoon ay dumating hindi lang sa pagtatapos ng malamlam na taglamig at sa mga unang palatandaan ng tagsibol; dumating ang mga ito sa pagtatapos ng mahigit apat na siglo ng pang-aapi, mula nang simulang kutyain ni Ismael ang anak ng babaing malaya (ito lang ang paraang nakikita ko para mabuo ang 400 taon hanggang sa Exodo, Gen. 15:13; Acts 7:6).

Ang ating Panginoon ay Panginoon ng mga simula. “Nang pasimula (o, sa pasimula) ay nilikha ng Dios ang langit at ang lupa” (Gen. 1:1). Pero may mga simula pa

bago ang simulang iyon: “Nang pasimula ay ang Verbo, at ang Verbo ay sumasa Dios, at ang Verbo ay Dios. Ito rin nang pasimula ay sumasa Dios” (Jn. 1:1-2). Sa katunayan, sinasabi mismo ng ating Panginoon, “Ako nga…ang pasimula…, sabi ng Panginoon, ang ngayon, at ang nakaraan, at ang darating” (Rev. 1:8).

At ang ating Panginoon ay Panginoon din ng muling pagsisimula! Nang ang unang paglalang ay nakahandusay na sa pagkawasak, at ang mga dating panginoon nito ay nakakadena na at alipin ng rebeldeng hari, nagpanukala ang Dios ng isang bagong simula: “Ang pasimula ng evangelio ni Jesucristo, na Anak ng Dios” (Mk. 1:1). Ito ay magiging isang bagong simula na napakahimala, napakadakila, na sa proseso ay magpapadukha pa sa Tagapagmana ng lahat ng bagay. Pero dahil dito, ang sangkatauhan ay muling magkakaroon ng pag-asa. Ganito ang masasabi tungkol sa lahat ng tumanggap sa Kaniyang alok: “Kaya’t kung ang sinoman ay nasa kay Cristo, siya’y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay nagsilipas na; narito, sila’y pawang naging bago” (2 Cor 5:17). Naku, ang sariwang pakiramdam, ang kalayaan, ang pusong puno ng awit ng aliping bagong laya na humahakbang sa “pasimula ng mga buwan” na ito at sumasama sa koro ng mga tinubos: “Ang Panginoon ay aking kalakasan at awit, at siya’y naging aking kaligtasan: siya’y aking Dios, at ipaghahanda ko siya ng tahanan” (Ex. 15:2).

Gayunman, para sa mga anak ni Israel, ang unang pagliligtas na ito mula sa kanilang mga kaaway ay malayong maging huli. Ang kahanga-hangang paglabas na iyon mula sa Egipto ay simula pa lamang ng maraming muling pagsisimula na kakailanganin nila. Ganoon din tayo. Gustung-gusto nating kantahin, “Sa

tagumpay at tagumpay, hukbo Niya'y aakayin," pero ang pananakop ay hindi isang tuloy-tuloy na tagumpay. May mga pagkakataong nakikita natin ang ating sarili—bilang indibidwal man o bilang lokal na assembly—na desperadong nangangailangan ng pagkakataong magsimulang muli. Nakatayo tayong mag-isa sa dilim kasama ni Jacob sa tawiran ng Jaboc, o nakaupo sa tabi ni Nehemias at nagdadalamhati nang mabalitaan nating ang bayan ng Panginoon ay "nasa malaking kadalamhatian at kadustaan" (1:3). Minsan pa nga ay nakahiga tayo kasama ni David sa sahig ng palasyo, nag-aayuno at nagluluksa dahil sa sarili nating kahangalan at kasalanan, at nagtatanong kung may pag-asa pa ba tayo. O gaya ni Pedro, tinakasan natin ang Kaniyang malungkot na tingin at ngayon ay umiiyak sa kapaitan ng kaluluwa.

Pero alam nating dapat may pag-asa pa para sa atin, dahil alam natin kung paano nagtapos ang mga kuwentong ito—bawat isa ay may kamangha-manghang bagong simula! Pero ang ganitong mga bagong simula ay hindi kusang dumarating. Gaya ng larawan noong unang gabi ng Paskua, kailangang may bagong simula ng pagsunod sa Salita ng Dios, bagong pag-unawa sa nakamamatay na bunga ng kasalanang hindi pinatawad, bagong pagpapahalaga sa halaga ng dugong personal na inilapat, at pagbabalik sa payak na pagtitiwalang kumakain sa Kordero para magkaroon ng lakas sa paglalakbay pauwi sa Tahanan. Kung gayon, ito na sana para sa iyo, para sa akin, ang "pasimula ng mga buwan," isang bagong simula kasama ng Panginoon. Ganoon nga kaya?

Ang Tsunami at ang Mapagmahal na Dios (Enero-Pebrero 2005)

Mula sa Uplook, Enero-Pebrero 2005. Artikulo.

ANG KAMAKAILANG TSUNAMI ay nagdala ng isang malaking alon ng mga taong nagtatanong tungkol sa Dios ng Biblia. Sa isang anyo o iba pa, ito ang mga salitang nasa milyun-milyong labi: Paanong papayagan ng isang Dios ng pag-ibig na tangayin ng isang alon ang libu-libong tao at iwan ang milyun-milyon pang nagluluksa sa gitna ng gumuho nilang buhay? Araw-araw, kamatayan at pagkawasak ang dumaraan sa buhay ng milyun-milyon. Sampung libong bata bawat araw ang namamatay sa gutom sa India. Inuubos ng AIDS ang isang buong henerasyon sa Africa. Isa-isang winawasak ng genocide ang mga bansa. Pero kapag tumama ang isang kakila-kilabot na pangyayari gaya ng kamakailang tsunami—kumpleto pa sa matitinding video footage—pakiramdam nating lahat ay lalo tayong walang kalaban-laban, at naghahanap tayo ng sagot sa mga trahedya ng buhay na parang basta na lang nangyayari. May Isa bang nagpapatakbo ng lahat? O ang planetang ito ba ay humahagibis lang sa kalawakan, sumasalpok mula sa isang walang-saysay na sakuna patungo sa isa pa? Isa ba itong kahangalang paglalakbay, walang layunin? May mga bagay na hindi natin alam at hindi tayo dapat magkunwaring alam natin. Hindi tayo Dios at hindi natin nauunawaan ang marami sa Kaniyang mga paraan sa tao. Mas mabuti pang maupo at magluksang tahimik kasama ng mga Job ng mundong ito kaysa magsalita ng mga bagay na nakasasakit (at madalas ay hindi totoo), gaya ng ginawa ng kaniyang “mga mang-aaliw na

nakayayamot.” Isa sa mga pinakanakapagpapalakas-loob na katotohanang makukuha natin sa aklat ng Job ay hindi nananatiling tahimik ang Dios sa panahon ng trahedya. Makatitiyak tayong nagsasalita Siya nang tuwiran sa di-mabilang na milyun-milyon sa mismong sandaling ito. Ipanalangin natin na makinig at tumugon ang mundo sa Kaniyang mahabagin at nakakukumbinsing mga salita sa kanilang mga puso. Pero may ilang napakahalagang bagay na alam natin. Alam natin na, anuman ang mukhang katibayan na salungat dito, ang Dios ay Dios ng pag-ibig: “At aming nakilala at sinampalatayanan ang pagibig ng Dios sa amin. Ang Dios ay pagibig…” (1 Jn 4:16). Hindi lang ito ipinahahayag ng mga salita ng Kasulatan; pinatunayan pa ito ng kamatayan ng Panginoong Jesus (Jn. 3:16). At kahit dumarating sa ating lahat ang mga personal na sakuna, pinatutunayan din ng ating karanasan ang Kaniyang mapagmahal na pag-aalaga. Tayong mga naniniwala sa Biblia ay alam din na walang taong may buhay na hiwalay sa Dios. Ibinibigay Niya ito sa Kaniyang biyaya, isang hininga sa bawat pagkakataon. Habang tinitingnan ni Jeremias ang mga guho ng Jerusalem sa gitna ng kaniyang mga luha, siya ay napabulalas: “Sa mga kaawaan ng Panginoon kaya hindi tayo nangalipol, sapagka’t ang kaniyang mga habag ay hindi nagkukulang” (Lam. 3:22). Tayo ay “ipinanganak sa kasalanan,” kaya ang bawat araw na ibinibigay sa atin ay talagang hindi natin karapat-dapat tanggapin. Bawat pagkakasala natin ay nagdadala sa atin ng hatol ng agarang kamatayan. Kaya ang bawat sandaling nabubuhay tayo ay dahil lamang sa biyaya. Alam natin na hindi nag-iisa ang Dios sa daigdig ng mga espiritu. Kahit Siya ang may kapangyarihan sa lahat, binigyan Niya ng kaunting kalayaang kumilos ang Kaniyang mga

nilalang. Kasama sa mga nilalang na ito ang isang espiritung higit sa tao, “na siyang anghel ng kalaliman: ang kaniyang pangalan sa wikang Hebreo ay Abaddon, at sa Griego ay may pangalan siyang Apolyon” (Rev. 9:11). Parehong “Manlilipol” ang kahulugan ng Hebreong Abaddon at ng Griegong Apolluon. Ang nakikita natin sa paligid natin ay ang pagkawasak ng isang napakalaking digmaang sibil na magpapatuloy hanggang gawin ng Dios ang mga kaaway ng Kordero na “tuntungan ng Kaniyang mga paa.” Layunin ng Dios na tuluyang palayasin ang kasalanan, kalungkutan at paghihirap sa buong sansinukob, pero may kailangan muna Siyang gawin. Alam natin na ang Dios ay kasalukuyang abala sa isang napakalaking operasyon ng pagsagip sa mundong ito. Minsan, gaya ng isang lifeguard, kailangan Niyang gumamit ng marahas na paraan para ang mga lumalaban sa Kaniya ay umabot sa puntong sumusuko na rin sila sa wakas. Tandaan na hindi Niya hinahanap ang mga likas na nagtitiwala sa Kaniya at kusang nagpapahinga sa Kaniyang mga bisig. Hinahanap Niyang iligtas ang mga may galit sa Kaniya. Kailangan muna Niya silang alisan ng sandata at iwan silang walang ibang pag-asa kundi Siya lamang. Balang araw, milyun-milyon (marahil bilyun-bilyon) ang magpapasalamat sa Dios dahil sa digmaan, kanser, bilangguan—oo, at sa tsunaming ito—dahil iyon mismo ang kalagayang ginamit Niya para ilapit sila sa Kaniyang sarili. Ang ganitong mga panahon ay tumatawag sa bayan ng Dios na maging handang manalangin, lalo na para sa mga mananampalatayang nasa mismong lugar. Dapat tayong maging handang magpatotoo tungkol sa dakilang plano at pag-ibig ng Dios. Pero dapat din tayong maging handang tumulong sa praktikal na paraan: “Kaya nga, samantalang tayo’y may panahon, ay

magsigawa tayo ng mabuti sa lahat ng tao, lalong lalo na sa mga kasambahay sa pananampalataya” (Gal. 6:10). Ipapakita sa inyo ng mga susunod na pahina kung paano.

Ang Araw ng Maliliit na Bagay (Enero-Pebrero 2005)

Mula sa Uplook, Enero-Pebrero 2005. Artikulo.

Ang talatang ito ba ay kanlungan para sa mga panahong kakaunti ang ating ani?

Kamakailan ay nag-uusap kami ng isang kapatid tungkol sa pagsasaka ng ebanghelyo. Ikinuwento niya sa akin ang isang pangyayari noong nakaraan nang pinag-uusapan din niya ang paksang iyon kasama ng aking ama. Itinanong daw ng kapatid na ito: “Kung sinabi ng Panginoon, ‘Tingnan ninyo ang mga bukid, na mapuputi na upang anihin’ (Jn. 4:35), bakit napakaliit ng ating nakikitang bunga?”

Ang simple pero matalinong sagot: “Baka hindi tayo nagtatrabaho sa mga bukid.”

Pero para sa maraming Kristiyano sa North America, nakababahala ang ganoon kalinaw na sagot. Kaya naghahanap sila ng ibang dahilan mula sa Biblia. Hindi, hindi umikli ang Kaniyang bisig, hindi bumigat ang Kaniyang pandinig. Pero may ilang nangangahas magsabi na halos tapos na ang araw ng biyaya para sa kontinenteng ito—na sa paanuman ay binawi na ng Dios ang Kaniyang Espiritu sa North America. O baka masyado nang matigas ang mga puso rito at hindi na kayang tumagos ng binhi. Pero ang napakalaking ani noong Pentecostes ay nangyari sa mismong lungsod kung saan kapapako lang nila sa krus ang Anak ng Dios! Sinasabi ba nating mas mahirap pa ang ating mga lupain kaysa sa mga bansang Muslim o Komunista? Hindi na ba buhay at makapangyarihan ang Salita ng Dios?

Siyempre kaya ng Dios na iligtas ang mga taong gaya ni Saulo ng Tarso at ni Nabucodonosor, pero ang mga kapitbahay natin ay masyado lang daw matigas! Sa tingin ko ay hindi.

Kapag wala nang ibang maidahilan, ipinapatawag ang Zacarias 4:10 bilang saksi (isang saksing ayaw na ayaw magpatotoo, sa palagay ko). Ganito ang unang linya nito: “Sapagka’t sinong humamak sa kaarawan ng maliliit na bagay?” Sinasabi raw nito na may mga panahon sa kasaysayan ng mundo na maliit lang ang ating naaani, at sa ganoong mga panahon ay hindi natin dapat hamakin ang kakaunting bunga.

Pero ano ba ang konteksto ng tanong na ito? Sa unang anim na kabanata ni Zacarias, isinasalaysay niya ang walong pangitaing nakita niya sa isang gabi. Ang mga pangitaing ito ay isang pangkalahatang tanaw sa kasukdulan ng panahon. Ang bahaging kinapapalooban ng sitas tungkol sa “kaarawan ng maliliit na bagay” ay naglalarawan sa pinakamadilim na gabi sa kasaysayan ng tao. Sa panahong ito, ang “Malaking Kapighatian,” magkakaroon pa rin ang Dios ng dalawang saksing nagliliwanag para sa Kaniya. Tinatawag silang “dalawang pinahiran” (v. 14) o “mga anak ng langis” (margin). At inilalarawan sila sa atin sa isang napakatalinong paraan.

May dalawang punong olibo na lumalago. Hindi naman kakaiba, siguro, maliban sa lumalago sila sa dilim! Hindi naman eksakto—ang mga punong olibo ay gumagawa ng langis mula sa kanilang mga bunga. At ang langis ay dumadaloy sa mga gintong tubo papunta sa isang menorah na nagniningning nang maliwanag sa kadiliman. Ito na siguro ang pinakamalapit sa isang

makinang tuloy-tuloy na umaandar na makikita mo kailanman.

Walang naririnig na tunog, pero lumalago ang mga puno at nagliliwanag ang ilaw. Pagkatapos ay binasag ng isang anghel ang katahimikan. “Alam mo ba kung ano ang mga ito?” tanong niya. Kailangan ni Zacarias ng tulong. Kilalang-kilala natin ang sagot: “Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni sa pamamagitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu, sabi ng Panginoon ng mga hukbo” (v. 6). Sa madaling salita, ito ang simple pero napakabisang paraan na gagawin ng Panginoon ang trahedya ng mga araw ng Kapighatian na isang kamangha-manghang tagumpay! Sa pamamagitan lang ng dalawang saksi!

Halos 2500 taon pagkatapos nito, isang matanda sa langit ang nagtanong kay Juan ng isang bagay na kailangan din niya ng tulong para masagot. Nakita ni Juan ang “isang lubhang karamihang tao, na di mabilang ng sinoman, mula sa bawa’t bansa at sa lahat ng angkan at mga bayan at mga wika…sa harapan ng luklukan” (Rev. 7:9). Sino sila, at saan sila nanggaling? Ikaw po ang nakaaalam, ginoo, sagot ni Juan. Alam mo ba?

Sila ang ani ng dalawang saksi! Ang araw ng maliliit na bagay ay hindi araw ng maliit na bunga kundi ng maliit na kakayahan at kagamitan. Itapon na natin ang ating mga dahilan at doblehin ang ating pagsisikap. Magtrabaho tayo nang mas masipag, manalangin nang mas taimtim, at umasa ng mas malalaking bagay mula sa Dios. At siyanga pala, siguraduhin nating talagang nagtatrabaho tayo sa mga bukid!

Ang Tiyak na Tunog (Marso 2005)

Mula sa Uplook, Marso 2005. Editoryal.

May tumutugtog pa ba ng trumpeta ngayon?

Hindi ako kilala sa galing sa musika, pero may isang bagay akong alam: ang ganda ng trumpeta ay ang kakayahan nitong tumugtog nang mahusay ng iisang nota. Sa kabila ng lahat ng sopistikadong kagamitang pangkomunikasyon na mayroon tayo, ginagamit pa rin ng militar ang trumpeta para mabilis at mabisang magpadala ng malinaw at simpleng mensahe nang tuwiran sa mga sundalo. Kapag buhay o kamatayan ang nakataya, hindi iyon ang panahon para subukan ng trumpetero ang kaniyang mga pakulot-kulot na tono. O gaya ng isinulat ni Pablo: “Sapagka’t kung ang pakakak ay humudyat ng tunog na di tiyak, sino ang hahanda sa pakikidigma?” (1 Cor. 14:8).

Sumusulat siya noon sa iglesia sa Corinto tungkol sa pagkahumaling nila sa pagsasalita ng mga wika, at ipinaalala niya sa kanila na ang layunin ng komunikasyon ay, ano pa nga ba, makipag-ugnayan nang malinaw! Ano ang silbi—kung buhay ang nakasalalay—ng paggawa ng mga tunog na hindi maintindihan? Dapat tayong maging tiyak sa mga notang tutugtugin at tugtugin ang mga ito nang may katiyakan. Ang anumang iba pa ay nauuwi sa kalituhan o mas masahol pa.

Ang hindi pagbibigay ng babala ay maaaring ikamatay. Inilatag ng Panginoon ang prinsipyong ito sa pamamagitan ng Kaniyang lingkod na si Ezekiel: “Kung makita ng bantay na dumarating ang tabak, at hindi humihip ng pakakak, at ang bayan ay hindi

napagsabihan; kung dumating ang tabak, at kumuha ng sinomang tao sa kanila,…ang kaniyang dugo ay aking sisiyasatin sa kamay ng bantay” (Ezek. 33:6). Wala na bang kaaway na dapat labanan sa ating panahon? Wala na bang bantay sa pader? Wala na bang trumpetang dapat hipan? “Hindi ba may dahilan?”

Pagkatapos ng mahahabang paunang tagubiling ibinigay sa mga Judio bago sila pumasok sa Canaan, nagbigay ang Dios ng isang huling hanay ng mga tagubilin, at ito ay tungkol sa pagtugtog ng trumpeta: “At pagka kayo’y lalabas sa pakikipagbaka sa inyong lupain laban sa kaaway na umaapi sa inyo, ay hihipan nga ninyo ng hudyat ang mga pakakak; at kayo’y aalalahanin sa harap ng Panginoon ninyong Dios, at kayo’y ililigtas sa inyong mga kaaway. Gayon din sa araw ng inyong kasayahan, at sa inyong mga takdang kapistahan, at sa mga pasimula ng inyong mga buwan, ay inyong hihipan ang mga pakakak…at sila’y magiging pinakaalaala sa inyo sa harap ng inyong Dios” (Num. 10:9-10).

Ang mga pilak na trumpeta, na gawa sa salaping pantubos, ay hihipan ng mga saserdote. Oo, gawaing pang-saserdote iyon noon—at hanggang ngayon—ang tawagin ang bayan ng Dios, kapwa para magtipon at para sama-samang lumabas sa digmaan.

Nitong mga nakaraang taon, may pagpapatunog ng mga trumpeta sa North America para tawagin ang mga banal na magtipon sa “mga pasimula ng inyong mga buwan” para sa mga kumperensya. Ito ay naging mga araw ng “kasayahan” at mga “takdang kapistahan.” Sasang-ayon ang karamihan sa mga pamilyar sa mga panahong ito na maraming kabutihan ang nagawa at nagdala ang

Panginoon ng pagpapala sa Kaniyang bayan, kapwa sa bawat isa at bilang isang katawan.

Pero dapat nating tandaang mabuti na ang mga pilak na trumpeta ay hindi lang ginagamit para tawagin ang bayan ng Panginoon na magtipon. Nananatili ang tanong: sino sa atin ang hihip ng trumpeta, nang walang pag-aalinlangan, para tawagin ang bayan ng Panginoon sa isang sama-sama at tuloy-tuloy na pagsalakay ng ebanghelyo? Sino ang tatawag sa mga banal sa digmaan?

Ito ay panahon ng paligoy-ligoy na pananalita at magulong kalituhan sa kampo ng Kakristiyanuhan. May ilang naghahanap ng daan ng pakikipagkompromiso sa Babilonyang sistemang parang phoenix na muling bumabangon. Ang iba ay ibinubuhos ang kanilang lakas sa pagsisikap na isalba ang isang mundong sistemang nahatulan na sa pamamagitan ng aktibismong pampulitika. Ang iba pa ay abala sa pagtatayo ng mga relihiyosong imperyo, pinalalakas ng mga best seller at ng mga tagumpay sa kita. Habang nagtatakbuhan ang mga sundalo dito at doon, abala sa kani-kaniyang plano, kataka-taka pa ba na ang kaaway ang nangingibabaw sa larangan sa mga bansa sa Kanluran?

Sa pangkalahatan, hindi maganda ang takbo ng labanan para sa Iglesia sa North America at sa Kanlurang Europa. Pero nagpapasalamat tayo sa Dios para sa ilang walang-takot na mandirigma na, gaya ni Jonathan, ay nagsasabi sa kanilang tagadala ng sandata, “Halika, at tayo’y magsiparoon sa pulutong ng mga hindi tuling ito: marahil ang Panginoon ay gagawa para sa atin: sapagka’t walang makahahadlang sa Panginoon na magligtas sa pamamagitan ng marami o ng kaunti” (1

Sam. 14:6). Buong tapang na sumagot ang tagadala ng sandata ni Jonathan, “Gawin mo ang lahat na nasa iyong puso…narito, ako’y sumasaiyo ayon sa iyong puso” (1 Sam. 14:7). At, ayon sa kuwento, nang makita ng mga Filisteong maton ang matapang na magkasama sa ibaba nila, sumigaw sila ng hamon: “Sumampa kayo sa amin, at kami ay magpapakita sa inyo ng isang bagay” (v. 12).

Pero si Jonathan at ang kaniyang batang kasama ang nagpakita sa mga Filisteo ng isa o dalawang bagay. Umakyat sila, at kakatwa pa nga, ang tagadala ng sandata ang sumusunod kay Jonathan. Hindi ba ang mga lider ng assembly ay dapat lang magtipon ng mga sundalo mula sa isang ligtas na lugar, napapaligiran ng mga tao? “Sumampa kang kasunod ko,” sigaw ni Jonathan, kumpiyansang “ibinigay sila ng Panginoon sa kamay ng Israel” (v. 12). Naku, sana may mga matatanda ngayon na ganoon, na sisigaw, “Sumunod kayo sa akin!”

Idinagdag ng komentaryo na, gaya ng gawaing ginagawa ng mga bakang magkasamang nakapamatok, ang dalawang Israelita—isang prinsipe at isang karaniwang tao—ay nag-araro ng kalahating akre sa tuktok ng bundok para sa Dios. Pero hindi pa iyon ang katapusan ng labanan; simula pa lamang iyon. Matinding takot ang sumakmal sa napakaraming Filisteo kaya, mula sa isang tanawang ilang milya ang layo, napanganga sa di-makapaniwalang pagkamangha ang mga bantay ni Saul nang ang karamihan ng mga hindi tuli ay “natunaw, at sila’y nagpatuloy sa pagpapatayan sa isa’t isa” (v. 16)! Sa ganito ring paraan, matibay kong pinaniniwalaan, kaya ng ating Dios na baligtarin ang takbo ng labanan ngayon.

Hayaang maglaro si Saul na parang hari sa kaniyang kunwaring korte sa ilalim ng isang puno sa Gibea; hayaang ang dating mga sundalo ng Israel ay “nagsipagkubli sa mga yungib, at sa mga sukal, at sa mga bato, at sa mga moog, at sa mga balon” (13:6) o biglang makaramdam na tinawag silang magbakasyon nang matagal sa lupain ng Galaad. Hangga’t kasama ni Jonathan ang kaniyang tapat na kaibigan—at ang Panginoon—hindi nila sasayangin ang kanilang mga hapon sa pag-inom ng tsaa at pag-uusap tungkol sa nakalulungkot na kalagayan ng mga bagay. Masasabi nating, hawak ang kaniyang tabak, talagang naiparating ni Jonathan ang kaniyang punto, isang puntong naririnig pa rin hanggang ngayon ng sinumang seryosong mananampalataya.

Mga kabataang lalaki at babae, bago ninyo isukbit ang inyong mga sandata at lumabas para patunayan ang Dios sa matataas na dako ng parang, isang salita ng babala. Basahin ninyong muli ang natitirang bahagi ng kuwento, baka nakalimutan na ninyo. Heto, sa madaling salita.

Nang marinig ni Saul ang ingay ng labanan, itinaas niya ang kaniyang ulo sa pagtataka, sa takot. Sino ang nawawala sa kampo ng mga tamad? Sino ang nangahas na bulabugin ang pugad ng mga bubuyog at tikman ang matamis at nakapagpapalakas na pulot ng tagumpay? Sino ang lalaban sa halimbawa ng hari ng matatag na hindi pagkilos? Sino ang mangangahas na kumuha ng inisyatibong labanan ang kaaway nang walang pangkalahatang pagsang-ayon ng walang-kibong karamihang nakapaligid kay Saul? Ang sarili niyang anak pala, isang lalaki mula sa susunod na henerasyon!

Pinalala pa ngayon ng hari ang kaniyang pagkakamali sa pag-uutos sa bayan na huwag tamasahin ang mga samsam ng digmaan, huwag palakasin ang kanilang sarili para sa nagpapatuloy na labanan. Kaya “ang bayan ay totoong nanglupaypay” (14:31). Anong kahangalan! Pero ang mga gustong lumabas sa labanan ngayon ay dapat isapuso ang mensaheng ito. Hindi lang mga Filisteo ang kakailanganin ninyong harapin; mayroon ding mga dapat sanang nagpapalakas-loob at tumutulong sa atin na sila pa mismong haharang sa ating daan. Ang tanging masasakit na salitang naitala mula sa mga labi ni Jonathan ay lumabas sa sandaling ito: “Binagabag ng aking ama ang lupain: tingnan ninyo, isinasamo ko sa inyo, kung paanong ang aking mga mata ay lumiwanag, sapagka’t ako’y lumasa ng kaunti ng pulot na ito. Gaano pa nga kaya, kung ang bayan ay malayang kumain ngayon ng samsam sa kanilang mga kaaway na kanilang nasumpungan? sapagka’t ngayo’y hindi ba naging lalong malaki ang pagpatay sa mga Filisteo?” (vv. 29-30). Ang pagkakait ng mga kailangan sa mga sundalo ni Cristo sa panahon ng labanan ay hindi lalampas sa paningin ng ating Pinakamataas na Pinuno.

Bilang pagtatapos, pahintulutan ninyo akong mapagpakumbabang magbigay ng dalawang hamon:

• Sa mga matagal nang naghihintay ng panawagang humawak ng sandata: Sa Dios lamang kayo tumingin para sa inyong lakas ng loob, sa inyong kagamitan, at sa inyong tagumpay. Hayaan ninyong Siya ang manguna sa inyo laban sa kaaway. Huwag ninyong alalahanin ang bilang. Humanap kayo ng isa o dalawang kapareho ng puso na isasama ninyo. At hawak nang mahigpit ang tabak, lumabas kayo at ipakita sa kaaway ang isang bagay!

• Sa mga nag-aalinlangang tawagin ang isang henerasyon ng mga espirituwal na kabataan sa sama-samang labanan: Malakas at determinado ang ating kaaway. Gumagamit siya ng malulupit na taktika at walang-humpay na panggigipit habang tayo ay nagtatalo at nag-aabala sa maliliit na bagay. Hindi nagtitipid ang kaaway, samantalang tayo ay madalas na nagkukuripot sa pag-asang manalo. Mula sa araw na ito, gaya ng isa pang henerasyon sa isa pang layunin, ipahayag sana natin na “taglay ang matibay na pagtitiwala sa pag-iingat ng banal na pamamahala ng Dios, sama-sama naming ipinangangako…ang aming buhay, ang aming kayamanan, at ang aming banal na karangalan” para sa halip ay isulong ang layunin ng minsang ipinako sa krus na Cristo “samantalang tinatawag na Ngayon.”

May Humaharang ba sa Iyong Paningin? (Mayo-Hunyo 2005)

Mula sa Uplook, Mayo-Hunyo 2005. Editoryal.

Hindi lang ang mga bakang Highland ang may buhok na nakalugay sa mga mata.

Masyado na akong komportable. Kung titingnan mo ang mga gamit na naipon ko sa paligid ko, madali mong maiisip na balak kong tumira rito magpakailanman. Gaya ng pabirong sinabi ng isang kaibigan sa Ireland habang nililibot namin ang ilang bagong renovation sa kaniyang ari-arian, “Mga tanda ng ating pagiging manlalakbay, kahit saan ka tumingin!”

May palatandaan ba sa ating pamumuhay na naniniwala pa ang karamihan sa mga ebanghelikal sa North America sa nalalapit na pagbabalik ni Cristo? Mga tolda raw ng manlalakbay, ha! Siyempre, hindi ang laki ng bahay na tinitirhan natin ang isyu. Napakalaki ng tirahan ni George Müller—at pinuno niya ito ng dalawang libong ulila! Si Lord Radstock, bagaman ipinagbili niya ang mga bagay na nagbibigay sa kaniya ng personal na ginhawa, ay iningatan ang kaniyang estate—at ginamit ito para akayin kay Cristo ang maraming hari at reyna ng Europa. Si Robert Cleaver Chapman ay may DALAWANG bahay! Siyempre, ginamit niya ang mga ito para sa umaapaw na mga bisitang dumarating mula sa iba’t ibang lugar para matuto sa kaniyang “unibersidad ng pag-ibig.” Salamat sa Dios para sa lahat ng mananampalatayang kasinlaki ng kanilang bahay ang kanilang puso, na ginagamit ang

lahat ng mayroon sila para sa pagsulong ng Dakilang Layunin.

Pero natatakot ako na sobra-sobra ang laman ng aking buhay. Ang mga tao sa negosyong retail ay laging naghahanap ng paraan para paikliin ang tagal ng pagkakatengga ng mga bagay sa kanilang mga istante. At kailangan ko ring mag-isip nang ganoon. Pinapakumbaba ako ng halimbawa ni Abraham. Napakayaman niyang tao. Kung mayroon siyang mahigit 300 alipin na marunong humawak ng tabak, hindi kalabisang tantiyahin na lampas 1000 ang kaniyang sambahayan—isipin mo na lang ang kaniyang gastos sa grocery! Sinabi sa kaniya ng Panginoon na kaniya ang lahat ng kaniyang natatanaw. Pero sinadya niyang piliin ang tolda bilang angkop na tirahan sa buong buhay niya. At bakit? “Sa pananampalataya ay nakipamayan siya sa lupang pangako, na gaya ng hindi kaniya, na tumahan sa mga tolda, kasama ni Isaac at ni Jacob, na mga kasamang tagapagmana ng gayon ding pangako: sapagka’t hinihintay niya ang bayang may mga kinasasaligan, na ang nagtayo at gumawa ay ang Dios” (Heb. 11:9-10). Para sa kaniya, ang kaniyang pamumuhay ay dapat tumugma sa kaniyang paniniwala na pansamantala lang ang lahat ng mayroon siya rito sa lupa.

Sa isang kamakailang pagtitipon ng mga pioneer na mangangaral (tingnan ang ulat sa pahina 5), may nagsabi na mahihirapang bunutin ang kasalukuyang henerasyon ng mabubuting batang mag-asawa para maging handa sila sa pagsisimula ng mga bagong assembly. Hindi dahil ayaw nilang lumipat ng lugar—napakadali nga nilang lumipat—kundi dahil sa mainit na yakap ng tinatawag na American dream, ang medyo

komportableng pamumuhay ng mga Kristiyano sa North America.

Pagkatapos ay natigil sandali ang usapan. At may mukhang talagang nahiya nang mapalunok na sabihin ng isang mangangaral, “Siguro sa atin nila natutunan iyon.”

Siguro nga. Uulitin ko, hindi ang klase ng kotseng minamaneho mo o kung saan ka nagbabakasyon ang usapin; mga bagay iyon sa ibabaw lang na hindi tunay na sukatan ng pagkatalaga sa Dios laban sa pagiging makamundo. Mas malalim pa ang problema. Madalas nating hindi maintindihan ang pagkadismaya ni Pablo sa kaniyang kamanggagawang si Demas. Maling pagsipi ang sabihing inibig niya ang kasalukuyang masamang sanlibutan. Walang palatandaan na may iba pang gagawin si Demas kundi pumunta para magdaos ng ilang pulong! Ganito ang mababasa sa talata: “Sapagka’t ako’y pinabayaan ni Demas, palibhasa’y kaniyang inibig ang sanglibutang ito, at napatungo sa Tesalonica; si Crescente ay sa Galacia, si Tito ay sa Dalmacia” (2 Tim. 4:10). Sa nakikita ko, ang tatlong lalaking ito ay pawang papunta sa mga kampanya ng pangangaral. Ang naging pagkakaiba kay Demas ay mukhang ang ayaw niyang pasanin ang mga hirap na pinasan ni Pablo. Ang kasalukuyan ang inibig niya sa halip na mabuhay para sa walang hanggan.

Kung ang mga mangangaral na gaya ko—sinasadya man o hindi—ay iniiwasan ang paghihirap, paano tayo magiging kapani-paniwala kapag sinasabihan natin ang iba na ilagay ang lahat sa dambana? Sino ang napapaniwala natin? Hindi marami, mukhang ganoon. Ibang-iba sa mga pioneer ng ebanghelyo na ginamit ng

Dios para itatag ang marami sa ating mga lokal na assembly sa North America. Gaya ng laging sinasabi ng beteranong si Donald Ross, lagi silang nangangailangan ng mas maraming tulong mula sa mga tunay na manggagawa na handang “bungkalin ang prairie at makuntento na sa higaan, pagkain, at labada.”

Nang hindi man lang binabanggit ang mga hirap sa pera, ang simpleng sasakyan at matutuluyan, ang mahihirap na pagkain, ang kalungkutan at ang matagal na pagkawalay sa pamilya, si Alexander Marshall (kilala bilang may-akda ng lubhang pinagpalang booklet ng ebanghelyo, God’s Way of Salvation) ay sumulat sa isang liham na may petsang Oktubre 11, 1882:

“Ang mga manggagawa ay napapaligiran ng mga hirap at pagsubok saanmang dako. Ang pagbubungkal ng bagong lupa ay hindi madali, pero nakagagalak na gawain ito. Ang mga tinawag sa paglilingkod na ito ay nangangailangan ng malaking tapang, pananampalataya, at pagtitiis. Dapat din silang handang ‘magtiis ng hirap na gaya ng mabubuting kawal ni Jesucristo,’ at asahan na sila ay hindi mauunawaan, babaluktutin ang kanilang sinasabi, at pagsasalitaan ng masama. Saanmang bayan, nayon, o baryo sila pumasok, sinasalubong sila ng sigaw, ‘Bakit pa kayo pumunta rito? Marami namang simbahan at ministro dito.’

“Hindi maikakaila na maraming ‘simbahan’ at ‘ministro’ sa Canada at sa Estados Unidos; pero, sayang, sa gitna ng napakaraming nagpapahayag ng pananampalataya, kakaunti lang, kung ihahambing, ang makapagbibigay ng ‘katuwiran ng pagasang nasa kanila.’ Tuwing ipinahahayag ang ebanghelyo nang sariwa, payak, at may kapangyarihan, isinisigaw ang ‘Erehiya! erehiya!’

Isang ministro sa lugar kung saan ako naglingkod nang matagal ang nagpahayag na ‘ang basta pagsampalataya sa Panginoong Jesus ay maaaring sapat noong mga araw ng mga apostol, pero hindi na sapat ngayon.’

“Kapag ang mga ebanghelista ay pumupunta sa mga distrito, at nangangaral sa mga bulwagan o sa mga schoolhouse, dala ang bukas na Biblia, at itinuturo sa mga bagong mananampalataya ang itinuro sa kanila ng Dios, pinararatangan sila na ‘mga mapanira ng mga simbahan’ at ‘mga manghahasik ng pagkakabaha-bahagi,’ at binabalaan ang mga tao na mag-ingat sa kanila. Kailangang-kailangan ang mas maraming manggagawa. May malawak at bukas na pinto sa buong Canada at Estados Unidos para sa pangangaral ng ebanghelyo. Marami pang lupain ang dapat angkinin. Ang mga kabataang lalaki na may puso para sa Dios at sa mga kaluluwa, at angkop sa pangangaral ng ebanghelyo, ay makatatagpo ng napakagandang larangan ng paglilingkod “ (Evangelist and Pioneer, pp. 52-53)

Malayo iyan sa aking comfort zone! Pero napapaisip ako: naghahanap ba tayo ng pangangaral na walang sakit, ng mga pagkakataong walang pagsalungat, at ng madaling pag-eebanghelyo? Hindi ako ang tipong mahilig maghirap. Pero lalo kong nararamdaman na ang mga salita ni Pablo sa 2 Corinto 11:23-33 ay higit na isang job description para sa mga ebanghelista kaysa isang kakaibang bahagi ng kasaysayan ng iglesia. Madalas kong maramdaman na para akong ang prelado ng Church of England na nagbiro: “Saanman pumunta si Pablo, nagkakaroon ng rebolusyon; saanman ako pumunta, hinahainan nila ako ng tsaa.” Inaasahan ba nating mapaghihiwalay natin sa paanuman ang ugnayan

ng mga nakakikilig na salitang ito: “Sapagka’t sa akin ay nabuksan ang isang pinto na malaki at mapapakinabangan—at marami ang mga kaaway” (1 Cor. 16:9)?

PAALALA: Ang mga sumusunod na eksena ay maselan; kung madali kang mangilabot, baka gusto mo nang huminto sa pagbasa ngayon.

Hindi ko talaga alam kung ano ang inaasahan kong mangyayari, o kung magkano ang magiging halaga nito kung gusto nating makita ang henerasyong ito na gumawa ng higit pa sa pagpapanatili ng mga kasalukuyang assembly sa dati nilang kalagayan. Pakiramdam ko, kung talagang susundin natin ang salita ni Cristo na “Magsiyaon kayo (ilagay mo ang pangalan mo diyan, kung maglalakas-loob ka)…” sa palagay ko ang ibig sabihin nito ay mga karatulang “For Sale” sa harap ng ilan sa ating mga bahay, baka mawalan ng equity dahil pinili nating bumili sa mga lugar na mababa ang presyo ng real estate alang-alang sa ebanghelyo, pagpapaliit ng bahay at paghihigpit ng sinturon, sinasadyang pagtanggap ng mas mababang posisyon sa trabaho, pag-iwan kina Lola at Lolo para lumipat sa kabilang dulo ng kontinente (o baka si Lolo at Lola pa ang aalis para gawin ang ipinag-uutos ng Panginoon sa kanilang mga taon ng pagreretiro), at kung ano-ano pa. Anuman ang mga detalye, ang ibig sabihin nito ay kailangang mamatay ang ilan sa atin (1 Jn. 3:16).

Posible kaya (alam kong pangahas ito) na ang malalaking assembly—alam ninyo kung sino kayo—ay mag-isip na hanapin ang mukha ng Panginoon sa pagpapadala sa mga gusto Niyang magbukas ng bagong larangan? Posible kaya na ang mga kabataan—maliban

kung tinawag ng Dios para mag-kolehiyo—ay pumili ng mga trabahong gaya ng paggawa ng tolda na magbibigay-daan para mabayaran nila ang sarili nilang gastusin habang nag-eebanghelyo sa mga bagong lugar? Posible kaya na may mga prayer meeting na sisibol kasama ang mga batang mag-asawa—na pinalalakas ang loob ng kanilang mga matatanda—na nagtitipon para ipanalangin ang malalaking lungsod sa Deep South, sa Far West, sa Quebec at sa buong lupain; para ipanalangin ang mga pioneer na nasa larangan na ng North America, at para dumaing sa Kaniya, ang Panginoon ng ubasan, na magpadala ng ilan sa kanila? Posible kaya na ang eksperimento sa Little Rock—na nagsimula pitong mahahabang taon na ang nakararaan—ay hindi na magiging eksepsiyon kundi magiging karaniwan na? Posible kaya…?

Ano ang Nangyari sa Abril? (Mayo-Hunyo 2005)

Mula sa Uplook, Mayo-Hunyo 2005. Artikulo.

Mapapansin ng mga mapagmasid na mambabasa ng magasing ito na nawawala ang buong buwan ng Abril. Kulang na nga ang oras, at siguradong masama ang loob mo kapag may tumangay ng isang buong buwan! Ano ang nangyari?

Matagal na ring isa na lang ang tauhan ng editorial team ng Uplook. Dahil dito, halos imposible nang mailabas ang mga magasin sa takdang oras, lalo na't ang editor ay madalas na wala sa opisina, dumadalaw sa bayan ng Panginoon dito at doon. Sa dami ng gawain—may pamilya pang pinalalaki at kailangan pa ng di-bababa sa 3-5 oras na tulog gabi-gabi—mukhang huli na ako sa susunod na isyu bago pa man maipalimbag ang nauna.

Lalo itong nagiging mahirap kapag may mga espesyal na kaganapang nangangailangan ng malaking oras. Ito ang nangyari noong mailap na buwan ng Abril. Napagpasyahan ng board ng Uplook Ministries na magdaos ng isang linggong pagtitipon ng ilang pioneer na manggagawa dahil sa mga sumusunod na mahahalagang dahilan:

1. Halos hindi namin kilala kung sino-sino ang nasa pinakamalalayong bahagi ng mga larangan sa North America. Paano namin sila maipapanalangin, masusuportahan, o maibabalita sa mga banal kung hindi man lang namin alam kung sino sila, lalo na kung ano

ang kanilang mga pangangailangan? Kailangan naming makilala ang aming mga pioneer.

2. Naniniwala kami na ang mga nag-iisang manggagawang ito—kapwa mga asawang lalaki at babae—ay may medyo malungkot na pamumuhay, at kailangan nilang makasama ang iba na may kaparehong pasanin. Alam namin na gugustuhin ng mga banal na namuhunan sa aming ministeryo na mabigyan namin sila ng maayos na matutuluyan at isang nakapagpapahinga at kapaki-pakinabang na panahon. Dahil dito, nakuha namin ang magagandang pasilidad ng Gull Lake Bible Conference, malapit sa Kalamazoo, MI, para sa huling linggo ng Abril. Bagaman sa kasamaang-palad ay hindi nakadalo ang ilang inanyayahan, mga 80 manggagawa ang nagtipon.

3. Pakiramdam namin, maraming manggagawa ang nagbibigay ng kanilang pinakamahusay pero hindi nakakakita ng pagpapalang katumbas ng kanilang pagpapagal. Baka bawat isa sa amin ay may hawak na ilang piraso ng puzzle, pero walang may hawak ng lahat. Makatutulong kaya kung magtitipon kami para sa isang Pioneer Workers' Round Table, at magbabahagi ng mga natutunang aral para matulungan ang iba? Iyon ang inisip namin. At napatunayan ngang totoo.

Isinama namin ang ilang pagpapahayag ng pasasalamat mula sa mga manggagawang dumalo, dahil sa pangkalahatang paraan, ang lahat ng hindi nakatanggap ng kanilang Uplook ng Abril ay nagkaroon ng bahagi sa linggong iyon (dahil ginamit ko ang aking oras sa pag-eedit para maghanda para sa kumperensya); at sa mas tiyak na paraan, marami sa inyo ang namuhunan sa

pinansiyal na paraan sa aming nagpapatuloy na ministeryo ng kumperensya.

Mga bagay para sa taimtim na pananalangin

Malinaw na ang kumperensyang ito ay isang hakbang lamang sa pagsisikap na mabawi ang pagsalakay ng ebanghelyo, pero, sa biyaya ng Dios, naniniwala akong ito ay isang mahalagang hakbang sa tamang direksiyon. Sasama ba kayo sa taimtim na pananalangin kasama ng mga lingkod ng Panginoon na may ganitong pasanin para sa mga sumusunod:

1. Ang posibilidad ng isang pangkalahatang kumperensya para sa mga interesado sa gawaing pioneer ng ebanghelyo—mga batang mag-asawang may pasanin para sa mga lugar ng kontinente na hindi pa naaabot. Inaasahan na gagamitin ng Panginoon ang ganitong kumperensya para palawakin ang pananaw, pag-ugnayin ang mga taong may iisang pasanin para sa mga larangan ng paglilingkod, magbigay ng kapaki-pakinabang na kagamitan para sa ebanghelyo at sa pagdidisipulo, at itulak ang agarang pagsulong ng mga kawal sa labanan.

2. Ang posibilidad ng isang pulong ng mga interesado sa paghahanda ng sariwa at mabisang mga materyales ng ebanghelyo para sa ika-21 siglo. Ang mga tract na isinulat nina Moody at Spurgeon ay naglingkod sa kanilang henerasyon, pero ang pag-aabot ng isang malamlam at hindi maayos na disenyong leaflet ng ebanghelyo tungkol sa isang misyonero sa tren sa China noong panahon ng Boxer Rebellion ay nagpaparating sa tatanggap na wala na itong kaugnayan sa kaniya.

3. Pagpapalakas ng loob ng mga grupo ng kabataang lalaki na maglaan ng isang taon, pagkatapos ng high school, sa praktikal na pagsasanay sa larangan ng ebanghelyo. Ang panahong ito ay maaaring magamit nang kapaki-pakinabang sa pagdalaw sa maliliit na assembly na nangangailangan ng mas maraming gawaing pang-ebanghelyo at sa pakikipagtrabaho kasama ng iba’t ibang batikang ebanghelista at guro ng Biblia (marami pang susunod tungkol dito).

Sigurado akong maidaragdag ninyo ang sarili ninyong mga pananabik sa prayer list na ito para sa North America. Pero ngayon na ang panahon para magsimulang muli na sama-samang salakayin ang mga kuta ng kaaway, sa halip na paminsan-minsang maikli at solong pakikipaglaban ng espada. Sisikapin naming ibalita sa inyo ang mga pangyayari sa kolum na ito, at simula sa susunod na buwan, kung loloobin ng Dios, magpapakilala kami ng ilang pioneer na gawain at manggagawa sa North America.

Isang huling bagay para sa inyong mga panalangin

Inaanyayahan namin ang ilang kapatid na lalaki na tumulong sa amin sa paghahanda ng magasin para mas regular ang paglabas ng mga isyu, at para mailaan ko ang mas maraming lakas sa malalim na pasaning ito na makita ang paglaganap ng mga assembly ayon sa Bagong Tipan sa buong kontinente. May mga anunsyong darating. Salamat sa inyong pag-unawa at kabaitan sa mga buwang ito ng pagbabago.

Ilan ang Kailangan, Bilang Panimula? (Mayo-Hunyo 2005)

Mula sa Uplook, Mayo-Hunyo 2005. Artikulo.

Malaki ang gawain at kakaunti ang mga manggagawa. Sino ang sasama sa unahan ng labanan?

Ang Dios ang dapat gumawa ng lahat ng may halagang walang hanggan. “Kaya nga hindi ang nagtatanim ay may anomang kabuluhan, ni ang nagdidilig; kundi ang Dios na nagpapalago” (1 Cor. 3:7).

Gayunman, bagaman kaya Niyang magsalita sa pamamagitan ng mga asno, at maging ng mga bato kung kailangan, karaniwan ay ginagamit ng Panginoon ang mga tao bilang mga ahente ng Kaniyang gawain, na sinasangkapan at pinalalakas ng Kaniyang Espiritu. At ang lalaking sumulat ng mga salitang iyon sa 1 Corinto ay lubhang nagpahalaga sa kaniyang mga kamanggagawa, gaya ng tawag niya sa kanila.

Walang dudang nakita ni Pablo ang karunungan ng halimbawa ng Panginoon sa pagkuha sa labindalawa “upang sila’y makisama sa kaniya, at upang sila’y suguin niya” (Mk. 3:14), at ganoon din ang ginawa niya. Hindi lang ito tambalang Pablo at Timoteo: naroon din sina Tito, Marcos, Lucas, Bernabe, Demas, Trofimo, Tercio, Silas, Epafrodito, Tiquico, Estefanas, Fortunato, Acaico…

Nakaupo ka ba?

Nakatutuwang makita ang isang nakatatandang banal na nakikipagtrabaho at nagsasanay ng isang mas batang alagad. Pero ang magsimula sa isa at magtapos sa isa

kapag pumanaw na ang guro—hindi iyon magandang aritmetika. Dumarami ang populasyon ng mundo. Kailangan din nating paramihin ang ating mga puwersa. “At ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa gitna ng maraming saksi, ay siya mong ipagkatiwala sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba” (2 Tim. 2:2).

Ipinapanalangin ko na ang Panginoon ng anihan ay magpadala ng di-bababa sa 500 mag-asawa sa mga liblib na lugar ng North America sa susunod na isa o dalawang taon. Masyado ba akong mahiyain sa paghingi lang ng isang libong tao? Malamang. Nang simulan ng Panginoon ang pag-aani mula sa Jerusalem, nagsimula Siya sa halos sampung ulit ng bilang na iyon! At isipin pa na ang tinatayang populasyon ng buong mundo noong ipanganak si Cristo ay mas maliit pa kaysa sa populasyon ng North America ngayon.

Pero ang isang libong nakatalagang manggagawa ay isang panimula, bagaman wala ito kung ihahambing sa libu-libong Mormon at JW na laging naghahanap ng mga taong walang kamalay-malay. Noong Mayo 14 ng nakaraang taon, ipinahayag ng UPI na “ang pagtatalaga ng isang Mormon temple sa New York sa Hunyo 13 ay magiging isang mahalagang yugto sa isa sa pinakakahanga-hangang pangyayaring panrelihiyon sa ating panahon—ang nakamamanghang paglago ng Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Ang medyo payak na anim na palapag na gusali sa tapat ng Metropolitan Opera ay ang ika-119 na LDS temple; apat na taon na ang nakararaan, 50 lamang ang mga ito. Ang pagdami na ito ay sinasabayan ng pagtatayo ng 400 bagong meetinghouse sa buong mundo taun-taon.”

Nagsusulputan sa paligid natin ang mga bagong mosque ng Muslim at templo ng Hindu. Magpapatuloy ba tayong mamuhay gaya ng dati, at paminsan-minsang bubuntong-hininga lang sa nakababahalang mga istatistika?

Ang pag-iisip tungkol sa isang libong pioneer para sa North America ay hindi dapat tayo takutin; dapat nitong pasiglahin ang ating mga panalangin. Namatay si Hudson Taylor sa China eksaktong 100 taon na ang nakararaan. Sa mga araw na papalapit ang Boxer Rebellion sa pagpasok ng siglo, napakanipis ng pinansiyal na kakayahan. Pero ang pangangailangan ng larangang nasa harap niya ang nagtulak kay Taylor sa tinatawag ng ilan na pangahas na pananampalataya—ang paghingi ng 1,000 bagong manggagawa noong ang pondo para sa suporta ng Mission ay halos naubos na. Isinulat niya sa isang kaibigan: “Mayroon kaming dalawampu’t pitong sentimo…at ang lahat ng pangako ng Dios.” Higit pa sa sapat! (Tingnan ang True Story, p. 25 para sa iba pang pangyayari sa buhay ni Hudson Taylor na nagpapatibay ng pananampalataya).

Ang tamang mga tao para sa gawain

Hindi basta sinuman ang puwede para sa mabigat na gawaing ito, siyempre (tingnan ang naunang artikulo ni A. E. Horton). Kawawa ang mga matatandang “nagtatagubilin” ng kanilang mga problemadong kaso sa ibang lugar! Ang mga tinatawag ng Panginoon ay maaaring siyang pinakamahal na ibigay ng isang assembly.

Maaaring abutin ng ilang buwan bago makaalis ang mga manggagawang ito sa kanilang assembly papunta sa ibang lugar. Karaniwan ay dapat muna silang magsanay

ng iba para punuan ang mga maiiwang puwesto bago sila umalis, kung wala pang handang pumalit. Sabagay, kung hindi sila makapagsanay ng mga kapalit, hindi sila kabilang sa mga ebanghelista, pastor at gurong binanggit sa Efeso 4, na kayang palaguin ang mga banal para sa “gawain ng ministerio” (v. 12).

Minsan—sa malaking sakripisyo—maaaring hingin ng Panginoon sa mga bagong tatag o maliliit na assembly na ibigay ang isang may-pangakong batang lingkod, gaya ng pagpapalaya kay Timoteo mula sa lugar ng Derbe, Listra, at Iconio (tingnan ang Acts 14 at 16). Gayunman, sa pangkalahatan, mukhang hindi matalino na asahan ang isang maliit na grupo na ibigay ang karamihan ng mga magiging manggagawa nito sa ibang bahagi ng larangan, at iwan itong naghihirap na magpatuloy.

Siyempre, laging may tukso para sa isang masigasig na binata na tumingin sa malayong lugar kapag naniniwala siyang ang sarili niyang lokal na assembly ay “napapahamak” dahil ang mga lider ay “walang pangitain” (Prov. 29:18). Sabik siyang ialay ang kaniyang buhay, pero hindi para sa isang layuning sa paniniwala niya ay talo na.

Ano ang sasabihin ng mga marurunong sa atin sa ganitong binata? Huwag kailanman umalis sa ganoong lugar? Ang masasabi ko lang ay dapat siyang gumugol ng seryosong panahon sa presensya Niya na lumalakad sa gitna ng mga gintong kandelero para matiyak na ang kaniyang direksiyon ay mula sa Ulo at hindi mula sa kaniyang puso. Kaya pa ring gamitin ng Dios ang isang batang Samuel para iligtas ang isang kalagayang mukhang imposible kapag bukas ang kaniyang pandinig

sa tinig ng Panginoon, at—gaya ng madalas mangyari—kapag ang mga makadios at mapanalanging babae ang pumupunan sa pagkukulang ng mahinang pamumuno ng mga lalaki.

Ang daan ng mas malaking pagpapala

Sa karamihan ng kaso, ito dapat ang karaniwan, hindi ba, na ang malulusog na assembly ay handa at sabik na mamuhunan ng ilan sa kanilang may-kakayahan, nakatalaga (at madalas ay hindi lubusang nagagamit) na mga mananampalataya sa isang gawain sa mas malayong lugar. Hindi naman dapat isipin na kung mas malaki ang assembly, mas malaki ang maiaambag nito. Ako mismo ang buhay na patunay na may tamang laki para sa isang katawan. Kapag naabot na ang laking iyon, maganda sana kung ang karagdagang paglaki ay mangangahulugan ng ekstrang bato (kidney) o reserbang puso. Pero hindi, ang nangyayari lang ay lalong pagbigat at lalong pagkatamad.

Dapat ding tandaan na ang pagtingin sa kung ano ang angkop na laki ay ibang-iba sa iba't ibang panig ng mundo. Talagang naapektuhan ang pananaw na ito ng phenomenon ng megachurch dito sa North America. Pero alam mo ba na ang mga ebanghelikal na lokal na iglesia sa kontinenteng ito ay may average pa rin na 50—tama, 50 miyembro lang.

Ayon sa pollster na si George Barna, ang mga megachurch—iyong may 1000 dumadalo sa isang karaniwang weekend—ay 1% lang "ng kabuuang tanawin ng mga simbahang Protestante." Ang mabilis na lumalago at kilalang-kilalang mga kongregasyong ito, bagaman nagpapasalamat tayo sa Dios para sa bawat isang naligtas sa kanilang mga ministeryo, ay hindi

nananalo sa labanang maangkin ang North America para kay Cristo. Ayon kay Barna, mula 1992 hanggang 1999, bumaba nang 12% ang average na pagdalo sa simbahan sa US samantalang tumaas nang 9% ang populasyon.

Mas mabuti nang magkaroon ng maraming maliliit na grupo kung saan bawat isa ay may mahalagang bahaging ginagampanan kaysa magkaroon ng napakaraming nanonood lang na iilan lamang ang may mahalagang papel.

Sa tingin ko, maraming assembly sa North America ang may sobrang kwalipikadong tao na halos hindi nagagamit dahil kakaunti ang pagkakataon. Kaya ang mga kabataan, na puno ng lakas, ay ibinubuhos ang kanilang sarili sa kanilang karera sa halip na sa gawain ng pag-abot sa mga walang hanggang kaluluwa. Gaya ng ipaliliwanag ni Pablo (Phil. 1:14), ang ilang kapatid na may kaloob ay nag-aatubiling makibahagi sa harap ng publiko kapag may mga nakatatanda at mas hinog nang ministro ng Salita. Siyempre, hindi naman kailangang ikulong ang mga nakatatandang lalaki, gaya ng nangyari kay Pablo, para lang magkaroon ng mas madalas na pagkakataong gamitin ng iba ang kanilang kaloob!

Magbigay nang bukas-palad!

Ilang lalaking may kaloob ang dapat asahang ipadala ng malulusog na assembly na ito? May isang palatandaan na ibinigay ng assembly sa Antioquia (Acts 13:1). Limang porsiyento? Sampung porsiyento? Humiling ang Espiritu Santo ng di-bababa sa 40% ng kanilang kaloob sa pangangaral, ayon sa nasasabi sa atin—dalawang lalaki sa lima. Higit pa riyan, ang dalawang iyon ay sina Pablo at Bernabe pa. Paano nila nakayang ibigay sila?

Paano nila hindi ibibigay kung kumilos na ang Espiritu sa kanila? At gaano kaya naging mas dukha ang buong iglesia kung hinadlangan ng mga matatandang ito ang mas malawak nilang larangan ng ministeryo?

Naniniwala ako na ang prinsipyo ring ito tungkol sa personal na pagyaman ay totoo rin sa mga lokal na iglesia. Yumayaman lang ako kapag natututo akong magbigay. Ito ang daan ng pagpapala. Ang alinmang assembly na nagiging makitid ang pananaw, nakatingin lang sa sarili, interesado lang sa kung ano ang makabubuti sa kanila, ay nasa daan papunta sa espirituwal na kahirapan. “Huwag tingnan ng bawa’t isa sa inyo ang sa kaniyang sarili, kundi ang bawa’t isa naman ay ang sa iba” (Phil. 2:4).

Nakiusap si Pablo sa Corinto na tularan ang halimbawa ng mahihirap nilang kapatid sa Macedonia: “Ipinakikilala namin sa inyo ang biyaya ng Dios na ipinagkaloob sa mga iglesia sa Macedonia: na sa gitna ng malaking pagsubok ng kapighatian, ang kasaganaan ng kanilang kagalakan at ang kanilang malalim na kahirapan ay umapaw sa kayamanan ng kanilang pagkamapagbigay” (2 Cor. 8:1-2, NKJV). Ang kanilang mga puso, hindi ang kanilang mga pitaka, ang umapaw.

Pansinin na ang mga taga-Macedoniang ito ay naglaan para sa mga pangangailangan ni Pablo, hindi noong naglilingkod siya sa kanila, kundi noong siya ay nagpapasimula ng gawain sa ibang lugar. Isa pa ito sa mga bagay na kailangang magbago. Maraming assembly ang masayang nagpapadala ng pera sa mga manggagawa sa ibang bansa (na pinapupurihan namin) at nagbibigay sa mga mangangaral na umaakyat sa kanilang mga plataporma. Gayunman, dapat tayong

gumawa ng makabuluhang hakbang para mamuhunan sa mga pioneer na gawain at manggagawa sa North America. Para sa mga lubhang pinagpala ng Dios, marinig sana natin ang sinaunang pakiusap na para bang mula sa mga nag-iisang lingkod na ito at sa mga bagong sibol na assembly: “Nguni’t alalahanin mo ako pagka ikaw ay mapabuti…” (Gen. 40:14).

Ang Bukid sa Iyong Pintuan (Mayo-Hunyo 2005)

Mula sa Uplook, Mayo-Hunyo 2005. Artikulo.

Ang pagsasaka ay karaniwang pinakamabisa sa bukid.

Sa isang kamakailang pagdalaw sa assembly sa Markham sa lugar ng Toronto, ON, nagkaroon ako ng pagkakataong pag-usapan ang kasalukuyang kalagayan kasama ng isang kapatid doon. Ikinuwento niya sa akin ang isang pag-uusap nila ng aking ama.

“Tinanong ko siya, Kung ang mga bukid ay mapuputi na upang anihin, bakit kakaunti ang nakikita nating naliligtas?”

“Baka,” sagot ng aking ama, “wala tayo sa mga bukid.” Abala sa pagkuha ng karagdagang pag-aaral, sa pagtatatag ng karera, sa pagpapanatili ng mga kasalukuyang assembly, sa pagtitiyak ng komportableng pagreretiro—lahat ay itinuturing na lehitimong mga gawain—sino ba talaga ang nasa mga bukid?

Noong huling bahagi ng ika-19 na Siglo, ang North America ay itinuring na isang hinog na larangan ng misyon. Sa pagitan ng 1871 at 1880, anim na matatapang na binata mula sa Scotland—na sinamahan kalaunan ng mga ebanghelista mula sa UK, Germany, Netherlands, Italy at iba pang bansa sa Europa—ang dumating sa ating mga baybayin. Nagtayo sila ng mga tolda, umupa ng mga bulwagan, isinigaw ang ebanghelyo sa mga kanto ng kalye, at nakagamit ng di-mabilang na pares ng sapatos sa pagbabahay-bahay. Nagdaos sila ng mga kumperensya, nagsimula ng mga

magasin, at nagtayo ng mga gusali ng assembly gamit ang sarili nilang mga kamay. Sa loob ng isang henerasyon, nakita nila ang pagkakatatag ng mahigit 500 assembly ayon sa Bagong Tipan sa North America.

Pinararangalan natin ang kanilang alaala. Noong 1881, ang magasin ni Donald Ross, The Barley Cake, ay naglista ng 33 pioneer na ebanghelista sa North America. Ilan ang kilala mo ngayon?

Pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, marami sa ating pinakamahuhusay na kabataang lalaki at babae (na nakakita ng pangangailangan sa buong mundo habang sila ay nasa militar) ang umalis sa ating mga baybayin para itanim ang bandila ng ebanghelyo sa ibang mga bansa.

Pero nakita naman ng iba ang nagpapatuloy na pangangailangan sa kontinenteng ito, at sila rin ay nabunot sa kanilang kinalalagyan para isulong ang hangganan ng buhay-assembly sa buong Canada at Estados Unidos. Si Oliver Smith sa Iowa. Ang mga McEwan, sina Lester Wilson, Welcome Detweiler, W. G. Smith, Harold Mackay at Herman Luhm sa Virginia, West Virginia, at North Carolina. Si Gordon Reager sa Atlanta. Si T. B. Gilbert. Si Harold Harper. Sina John Spreeman, Noah Gratton at iba pa sa Quebec. Mahaba ang listahan. Kung paanong ang unang alon ng mga pioneer ay naglingkod sa industriyalisadong Northeast, sa Chicago at sa West Coast, ang alon namang ito ay umabot sa Midsouth at sa Midwest.

Pero may nangyari. Ang sumunod na henerasyon ay naglaan ng mas malaking bahagi ng kanilang oras at kakayahan sa mga bagong gusali ng simbahan at sa pagpaparami ng bilang ng assembly. Dahan-dahan pero

tiyak, natuyo ang gawaing pioneer ng ebanghelyo, at ang natitirang mga ebanghelista ay nagsimulang dumalaw-dalaw sa mga dati nang naitatag na assembly —madalas para gawin ang gawaing pang-ebanghelyo na dapat sana ay ginagawa ng mga lokal na assembly.

Kasabay nito, nakita natin sa maraming lugar (dahil daw sa dumaraming abala sa lipunan) ang pagbaba ng bilang ng dumadalo sa mga gospel meeting. Patuloy na nagdaos ang mga Gospel Hall ng regular na gospel meeting tuwing Linggo ng gabi at mga espesyal na serye, at nakakita ng ilang naligtas, karamihan ay mga anak ng mga Kristiyano. Sinubukan naman ng mga Chapel ang Family Bible Hour tuwing Linggo ng umaga, pero kahit may ilang kapitbahay na dumalo, ang naging takbo ay ang paglayo sa pangangaral ng ebanghelyo papunta sa pagtuturo sa mga Kristiyano.

Anuman ang mga dahilan, bagaman nagagalak tayo sa ilang maliliwanag na eksepsiyon, sa karamihan ng lugar sa NA ay halos huminto na ang pagsalakay ng ebanghelyo. May ilang nangangaral ng ebanghelyo, karamihan ay sa mga Kristiyano; ang iba naman ay halos tuluyan nang iniwan ang pangangaral ng ebanghelyo. Panahon na para magbago iyan.

Bagaman nagpapasalamat tayo sa bawat kaluluwang naliligtas (bawat isa ay mas mahalaga pa sa buong mundo), hindi natin matutupad ang Dakilang Utos kung ang mga assembly na may 50 o higit pang miyembro ay iilan lang ang nakikitang naliligtas bawat taon. Malinaw na kung, sa average, ang bawat mananampalataya ay makakita lang ng isang taong maliligtas bawat taon, dapat ay dumodoble ang bilang ng mga mananampalataya sa assembly taun-taon.

Ibig sabihin, ang lahat ay dapat sanaying mag-ebanghelyo, palakasin ang loob na gawin ito, at tayo ay nagpapanalanginan nang tiyak para sa isa't isa sa gawaing ito. Bawat mananampalataya ay dapat may prayer list ng mga gusto niyang makitang maligtas sa lalong madaling panahon, at dapat nating asahan na sasagutin ng Dios ang mga panalanging ito.

Pero hindi pa rin ito sapat. Kung ipagpapalagay na may 100,000 mananampalataya sa mga assembly sa buong kontinente, ang pagdoble sa bilang na ito ay halos hindi pa makagagalaw sa proyekto. Ang pagdami pa lang ng populasyon ng Canada ay lampas na sa 150,000 bawat taon; sampung ulit pa niyan ang sa US.

Hindi lang personal na pag-eebanghelyo at pampublikong pangangaral sa lokal na antas ang dapat nating isipin. Dapat ding may malawakang pagsasabog ng binhi. Kailangan natin ng mas maraming gospel web site na maayos ang disenyo, madaling maabot, tumpak, hindi teknikal at kaakit-akit. Paano ang satellite radio? Mga lokal na programa sa cable TV? Mga gospel CD o DVD para sa malawakang pamamahagi? Paano ang mga blogcast?

Ang napakalaking pangangailangan, ang lumalaganap na kadiliman, at ang nalilibang at matamlay na iglesia sa North America ay nag-iiwan sa larangan na halos bukas na bukas para sa atin. Ang mga kahanga-hangang modernong teknolohiya, ang kapangyarihan ng di-nagbabagong ebanghelyo, ang malawak na kayamanan ng langit, at ang gawain ng Espiritu Santo na sumusumbat at nagbibigay-liwanag ay nakahanda na lahat. Ano ang kailangan? Mga lalaki at babaeng handa at nakahandang itaya ang lahat sa matibay na pangako

ng Dios: “Siyang yumayaon at umiiyak, na nagdadala ng binhing ihahasik, walang pagsalang darating uli na may kagalakan, na dala ang kaniyang mga bigkis” (Ps. 126:6).

9 na Mungkahi para sa mga Posibleng Pioneer

1. Maglagay ng mapa ng North America sa iyong dingding at simulang ipanalangin ang iba’t ibang nangangailangang lugar ng kontinente. Ipanalangin ang iba na nagkakaroon ng pasanin para sa North America bilang larangan ng misyon. Ipanalangin na ipadala ng Panginoon ang mga tamang tao sa tamang panahon.

2. Humanap ng isang taong masasanay mo na papalit sa iyo sa assembly para mas malaya kang makalipat.

3. Bayaran ang mga utang, pasimplehin ang buhay, alisin ang mga kalat, at magbakante ng oras para sa mas mabubuting bagay.

4. Makipag-ugnayan sa ilang pioneer na manggagawa para sa kanilang pagpapasigla at para magkaroon ka ng mas may-kaalamang buhay-panalangin. Magsabi ka sa kanila ng ilang nakapagpapalakas-loob na bagay.

5. Ayon sa iyong makakaya, mamuhunan nang may panalangin, sa pinansiyal na paraan at nang bukas-palad sa pioneer na pag-eebanghelyo sa North America.

6. Hilingin sa mga mananampalataya na ipanalangin kasama mo ang posibilidad na baka tinatawag ka ng Panginoon na makibahagi sa pagbubukas ng bagong larangan sa ibang lugar.

7. Maghanap ng mga pagkakataon para hasain ang iyong kakayahan sa panalangin, pag-eebanghelyo, pag-aaral ng Biblia, pangangaral, pagpapatuloy sa bahay, o

sa anumang paraan kung saan ka binigyan ng kaloob ng Espiritu.

8. Gamitin ang iyong bakasyon at magplano ng pagdalaw sa isang pioneer na larangan sa North America para “tiktikan ang lupain” at/o matutunan sa mismong trabaho kung ano ang gawain doon.

9. Mag-abang (at manalangin) para sa isang kumperensya ng mga mananampalatayang may pasanin at may pusong pioneer, at hilingin sa Espiritu Santo na gumawa sa pag-uugnay ng mga may iisang pananaw pero may iba-iba at nagpupunang mga kaloob, para magtulungan sa isang bagong larangan. At siyanga pala, nasabi ko bang manalangin?

7 Pakinabang ng Pamumuhay nang Ligtas

1. Hindi ka kailanman hihilinging sumulat ng isa sa mga patotoong iyon tungkol sa “Kung Paano Kami Himalang Tinulungan ng Panginoon Nang Parang Wala Nang Ibang Daan.”

2. Malamang ay lagi kang may sobrang ipon at hindi mo na kailangang manalangin, “Ibigay mo sa amin ngayon ang aming kakanin sa araw-araw.”

3. Ang buhay mo ay magiging medyo kalmado, sukat, at mahuhulaan, walang mga nakagugulat na sandali kung saan mararanasan mo ang kahanga-hangang pamamagitan ng langit. Mabisa mong naihiwalay ang iyong sarili mula roon.

4. Malaya ang iyong mga gabi at weekend para sa iyong sarili, hindi kailanman maaabala ng mga taong naghahanap ng espirituwal na tulong, gaya ng ginagawa nila sa mga araw-araw na umaasa sa Dios.

5. Makapag-iimbak ka ng malalaking investment, na madalas ay maiiwan lang sa mga kamag-anak na hindi ligtas. Ang malalaking halaga ng pera ay nagbibigay sa iyo ng bagay na regular mong pag-iisipan, pagpaplanuhan, at ipag-aalala. Ito ang alternatibong patakaran ng pamumuhay “para sa tag-ulan” sa halip na pamumuhay para sa “araw na yaon” (tingnan ang 2 Tim. 1:12; 4:8).

6. Makokontrol mo ang maraming desisyon sa iyong buhay, hindi gaya ng mga lingkod na madalas ay inaabala, ginagambala sa kakaibang oras, at inaasahang ibigay ang kanilang sarili nang walang pag-iimbot.

7. Maaalala ka bilang isang Kristiyanong may magandang trabaho, maayos na hardin, magandang kotse, magagandang damit, at napakalaking potensyal na hindi nagamit.

Napakadakila Niyan! (Hulyo 2005)

Mula sa Uplook, Hulyo 2005. Editoryal.

Sa ganito kalaking pangangailangan, hindi uubra ang maliliit na pagpapala.

Kung sulyap lang ang gagawin, hindi ito mukhang espesyal. Labindalawang lalaki (lumabas na ang isa sa dilim) ang nagtipon para sa isang simpleng hapunan. Ang labing-isa sa kanila ay mukhang hindi sigurado, baka natatakot pa nga sa biglang pagbabago ng mga pangyayari. Pagkatapos ng tatlong taon ng pagsasanay sa larangan sa ilalim ng Kaniyang nakapagbibigay-inspirasyong halimbawa at napakahusay na pagtuturo, narinig nila ang kanilang Pinuno na nagpahayag na Siya ay aalis. Nakita nila Siyang gumawa ng mga bagay na hindi lang nakamangha sa mga taong nakakita; hanggang ngayon ay pinag-uusapan pa ng mga tao ang Kaniyang ginawa! Ngayon, sa makasaysayang gabing ito, may ilang natitira pa Siyang aral na ipapasa sa kanila. Huwag kayong matakot, sabi Niya. Magtiwala kayo sa Akin (Jn. 14:1) gaya ng pagtitiwala ninyo sa Dios, sa Aking Ama. Tayong lahat ay pauwi sa Bahay ng Ama, at mauuna Ako para ihanda ang daan. Makatitiyak kayo na kung Ako ay aalis, babalik Ako sa tamang-tamang panahon para sa inyong lahat. Gusto Kong makasama Ko kayo magpakailanman. Pagkatapos, matapos sagutin ang ilang tanong ng Kaniyang mga tagasunod na gulat na gulat, ito ang sinabi ng Guro:

Hindi ba kayo naniniwala na Ako ay nasa Ama, at ang Ama ay nasa Akin? Ang mga salitang sinasabi Ko sa inyo ay hindi Ko sinasabi sa sarili Kong kapangyarihan; kundi ang Ama na nananahan sa Akin ang gumagawa ng mga

gawa. Maniwala kayo sa Akin na Ako ay nasa Ama at ang Ama ay nasa Akin, o kung hindi ay maniwala kayo sa Akin dahil sa mga gawa mismo. Katotohanang katotohanan, sinasabi Ko sa inyo, ang nananampalataya sa Akin, ang mga gawang Aking ginagawa ay gagawin din niya; at lalong dakilang mga gawa kaysa rito ang gagawin niya, sapagkat Ako ay pupunta sa Aking Ama. At anuman ang hingin ninyo sa Aking pangalan, iyon ay gagawin Ko, upang ang Ama ay maluwalhati sa Anak (Jn. 14:10-13, NKJV).

At pagkatapos, baka sakaling hindi nila (at natin) makuha ang bigat ng huling pahayag, idinagdag Niya: “Kung kayo’y hihingi ng anoman sa aking pangalan, ay gagawin ko” (v. 14). Ano ang kahulugan ng lahat ng ito para sa kanila noong unang siglo…at para sa atin sa ika-21?

Lalong Dakilang mga Gawa Kaysa Rito?

Ang mungkahi ko ay ganito ang ibig sabihin nito: ang Ama at ang Anak ay nagtulungan noong panahon ng pagkakatawang-tao ni Cristo, at ang mga himalang ginawa Niya ay katibayan na ang Ama ay nasa Anak na gumagawa ng mga gawang iyon. Pero higit pa rito, hindi pa tapos ang proyekto. Si Cristo ang pundasyon ng isang nagpapatuloy na serye ng mga dakilang gawa na gagawin sa pamamagitan ng mga taong gaya nina Pedro at Juan, at ikaw at ako, kung maniniwala tayo sa Kaniya (pansinin: ang mananampalataya ang gagawa ng mga gawa). Sa katunayan—totoo kaya?—ang mga gawang gagawin ng Kaniyang iglesia ay magiging mas dakila pa kaysa sa mga himalang ginawa Niya!

Malinaw na ang dakilang gawaing nasa harap natin ay hindi magagawa ng mga laging nagdududa, ng mga

tamad na pumupuna, ng mga laging tumututol, ng mga laging malungkot ang pananaw o ng mga sumusuko at ng kanilang kauri—maliban kung handa silang magbago! Ang mga salitang gaya ng sinasabi ng ating Tagapagligtas ay matatanggap lamang ng mga kaluluwang naniniwala na ang Dios ay nasa trono pa rin, ang Espiritu ay aktibo pa ring gumagawa sa North America, si Cristo ay itinatayo pa rin ang Kaniyang iglesia, at ang mga pintuan ng impierno ay hindi makapananaig laban dito.

Nang anyayahan siya sa isa pang round ng debate tungkol sa karunungan at posibilidad ng muling pagtatayo ng Jerusalem—at hindi ba may ilang tao na masasaktan kung gagawin mo iyon?—sumagot si Nehemias, “Ako’y gumagawa ng dakilang gawa, na anopa’t hindi ako makalusong: bakit titigil ang gawa samantalang aking iniiwan, at lumusong sa inyo?” (Neh. 6:3). Tama ka diyan, Nehemias.

Totoo bang kaya ng bayan ng Dios na gumawa ng mga gawang mas dakila pa kaysa sa mga himala ng Tagapagligtas? Siyempre, ang mga gawang ginawa ng bayan ng Dios sa loob ng 20 siglo mula noon ay mas dakila sa bilang. Mas dakila rin ang mga ito pagdating sa dami ng lahi at lawak ng lugar. Ang mga gawa ni Jesus ay ginawa halos sa isang maliit na bansa lamang, sa ilang tribo sa Gitnang Silangan. Pero higit pa roon—at tiyak na ito ang ibig sabihin ng Guro—ang uri ng mga gawa ang magiging mas dakila. Paminsan-minsan ay nagbigay Siya ng pisikal na tinapay para sa gutom na tiyan; tayo naman ay may karangalang mamahagi ng tinapay na nagbibigay-buhay para sa gutom na kaluluwa. Ang mga bulag ay nakakita sa Kaniyang paghipo; tayo naman ay nauupo sa tabi ng isang taong

pinadilim ng kasalanan, may bukas na Biblia. Sa wakas ay naririnig natin silang bumulalas, “Nakikita ko na!” at bumabaha ang liwanag ng langit sa kanilang isip. Si Cristo ay nagsalita ng salitang naglabas kay Lazaro mula sa kaniyang libingan, pero tayo ay nanonood nang may pagkamangha habang ang mga “patay sa mga pagsalangsang” ay tumatanggap ng buhay mula sa itaas, at nabubuhay magpakailanman sa harap mismo ng ating mga mata. (Pinipigilan ko ang sarili kong gamitin nang madalas ang ! key.)

Humingi ng Anuman sa Kaniyang Pangalan, at Gagawin Niya!

Sa likod ng mga salita ng Panginoon noong gabing iyon ay may isa pang mahalagang katotohanan. Paano Niya ginawa ang Kaniyang mga gawa? Sabi Niya, “Ang Ama na nananahan sa Akin ang gumagawa ng mga gawa.” At ganoon din sa lahat ng gagawa ng “lalong dakilang mga gawa” na sinabi Niya. Ang Dios na gumagawa sa loob at sa pamamagitan ng Kaniyang bayan ang magbubunga ng ganitong mga gawa. Kaya mababasa natin tungkol sa mga unang mananampalataya: “At sila’y nagsialis, at nagsipangaral sa lahat ng dako, na gumagawang kasama nila ang Panginoon…” (Mk. 16:20).

Sinimulang itala ng aklat ng Mga Gawa ang ilan sa mga lalong dakilang gawang ginawa sa mga unang araw ng iglesia. “At sa dakilang kapangyarihan ay sumaksi ang mga apostol sa pagkabuhay na maguli ng Panginoong Jesus: at ang dakilang biyaya ay sumasa kanilang lahat” (4:33). “At sumapit ang malaking takot sa buong iglesia…” (5:11). “At lumago ang salita ng Dios; at dumami nang di kawasa ang bilang ng mga alagad sa Jerusalem; at ang malaking pulutong ng mga saserdote

ay nagsisunod sa pananampalataya” (6:7). “…At nang araw na yaon ay nagkaroon ng malaking paguusig laban sa iglesia…” (8:1). “At sumasa kanila ang kamay ng Panginoon: at malaking bilang ang nagsisampalataya” (11:21). “…isang lubhang karamihan ng mga Judio at gayon din ng mga Griego ang nagsisampalataya” (14:1). “Sila nga, palibhasa’y inihatid ng iglesia, ay nagsidaan sa Fenicia at sa Samaria, na isinasaysay ang pagkahikayat ng mga Gentil: at nangagbigay ng malaking kagalakan sa lahat ng mga kapatid” (15:3). Mukhang dakila ang lahat noong mga araw na iyon—dakilang kapangyarihan at biyaya, dakilang takot at pag-uusig, dakilang pagpapala at kagalakan. Hindi ba napakadakila niyan!

Kaya heto tayo, 2000 taon pagkatapos. Nagbago ba ang pangangailangan ng tao? Nagbago ba ang kapangyarihan ng ebanghelyo? Nagbago ba ang Dios? Nagbago ba ang pangako ng Tagapagligtas—Kung kayo’y hihingi ng anoman sa aking pangalan, ay gagawin ko”? Hindi, dakila pa rin silang lahat. Kung gayon, ano ang nagbago—at kailangang maibalik agad-agad? Ang mungkahi ko, baka ang mga taong nakatitig pabalik sa atin sa salamin tuwing umaga. Narito ang ilang tanong na pansubok na dapat nating itanong sa ating sarili:

1. Naniniwala ba ako na ang ebanghelyo ang pinakadakilang kapangyarihan sa mundo, mas dakila kaysa anumang mayroon ang kaaway?

2. Humihingi ba ako ng ilang dakilang bagay sa pangalan ni Cristo, na nagtitiwalang gagawin Niya ang mga ito?

3. Isa ba sa mga dakilang bagay na iyon ang araw-araw na paghiling na gamitin ako ng Panginoon para ituro ang isang tao kay Cristo?

4. Hindi ba ako nagtataka na napakaraming batang Kristiyano ang “tinatawag” ng Dios sa mga propesyong malaki ang sahod at kakaunti lang sa isang dakilang gawain para sa Kaniya bilang mga pioneer na ebanghelista, misyonero sa ibang bansa at mga katulad nito?

5. Inaasahan ko bang darating ang Panginoon anumang araw, at gusto ko bang matagpuan Niya akong gumagawa ng mga dakilang bagay para sa Kaniya sa sandaling iyon?

Ano ang ating motibasyon para magbago, para tumayo na sa ating mga recliner o pabayaan ang ating mga hardin o gumawa ng mas mabuti kaysa isa na namang linggong parang naka-pause ang buhay sa ating bahay-bakasyunan? Bakit natin susubukan ang mga bagong paraan para maipalaganap ang ebanghelyo, o ialay ang ating buhay para sa mga kapatid, at magdulot sa ating sarili ng malaking abala sa proseso? Bukod pa sa katotohanang ang mga kaluluwa ay umaalis sa panahong ito papunta sa walang hanggan sa bilis na 153,000 bawat araw, hayaan nating ang Panginoong Jesus ang sumagot sa tanong: “At anomang inyong hingin sa aking pangalan, ay yaon ang aking gagawin, upang ang Ama ay luwalhatiin sa Anak” (Jn. 14:13). Isa iyang talagang napakadakilang dahilan, hindi ba?

Itinutulak Palabas (Hulyo 2005)

Mula sa Uplook, Hulyo 2005. Artikulo.

Mukhang seryosong-seryoso Siya rito!

“Pagkatapos nga ng mga bagay na ito ay humirang ang Panginoon ng ibang pitongpu, at sila’y sinugong dalawa-dalawa sa unahan niya sa bawa’t bayan at dako, na kaniyang paroroonan. At sinabi niya sa kanila, Ang aanihin ay tunay na marami, datapuwa’t ang mga manggagawa ay kakaunti: ipamanhik nga ninyo sa Panginoon ng aanihin, na magpadala siya ng mga manggagawa sa kaniyang aanihin” (Lk. 10:1-2).

Kapansin-pansin ang mga salitang ito sa ilang kadahilanan. Ang pariralang “pagkatapos nga ng mga bagay na ito” ay nagtutulak sa ating isip pabalik sa mga naunang pangyayari sa kabanata 9. Ang Panginoong Jesus, gamit ang isang banal na “time machine,” ay inihagis sina Pedro, Santiago at Juan libu-libong taon sa hinaharap. Nakita nila ang Guro sa Kaniyang kaluwalhatian bilang hari gaya ng Kaniyang inihula sa talatang 27: “Datapuwa’t sinasabi ko sa inyo nang totoo, Mayroon sa nangaririto, na hindi daranas ng kamatayan, hanggang sa makita nila ang kaharian ng Dios.”

Napakahalagang manalangin araw-araw, “Dumating nawa ang kaharian mo. Gawin nawa ang iyong kalooban, kung paano sa langit, gayon din naman sa lupa.” Bagaman nauunawaan natin ang pagkakaiba ng Iglesia at ng kaharian ayon sa Biblia, hindi natin dapat kalimutan na may papel tayo sa kaharian. Tayo ay “iniligtas…sa kapangyarihan ng kadiliman, at…inilipat sa kaharian ng Anak ng kaniyang pagibig” (Col. 1:13).

Pero sa ngayon, ang kaharian sa lupa ay nasa anyong hiwaga. Masaya nating hinihintay ang pag-angkin ng Tagapagligtas sa Kaniyang karapatan bilang hari sa lupa.

Gayunman, hinihikayat tayo ni Pedro na gamitin nang may “buong sikap” ang calculator ng Kristiyano. Dapat nating idagdag sa ating pananampalataya: kagalingan + kaalaman + pagpipigil + pagtitiis + kabanalan + pagibig sa kapatid + pagibig” (2 Pet. 1:5-7). Sa ganitong paraan, “sa inyo’y ibibigay na sagana ang pagpasok sa kaharian na walang hanggan ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo” (v. 11).

Pansinin din sa Lucas 10 na pinarami ng Panginoon nang pitong ulit ang bilang ng Kaniyang mga sundalo sa unahan ng labanan (ayon sa maraming manuskrito ay “pitongpu’t dalawang iba pa”). Kaya bukod sa labindalawang inatasan sa 9:1, nagpadala Siya ngayon ng 70 o 72 pa. Ito ay mahusay na estratehikong pag-iisip. Sila ay magiging mga paunang grupo na pupunta “sa unahan niya sa bawa’t bayan at dako, na kaniyang paroroonan.” Sa ganitong paraan, maaani Niya ang kanilang inihasik. Ganito rin ang sinabi Niya sa labindalawa sa Samaria:

Hindi baga sinasabi ninyo, Apat na buwan pa, at saka darating ang pagaani? narito, sinasabi ko sa inyo, Itanghal ninyo ang inyong mga mata, at tingnan ninyo ang mga bukid, na mapuputi na upang anihin. Ang gumagapas ay tumatanggap ng upa, at nagtitipon ng bunga sa buhay na walang hanggan; upang ang naghahasik at ang gumagapas ay magkasamang mangagalak. Sapagka’t dito’y totoo ang kasabihan, Iba ang naghahasik, at iba ang gumagapas. Sinugo ko kayo

upang gumapas ng hindi ninyo pinagpagalan: iba ang nagsipagpagal, at kayo'y nagsipasok sa kanilang pinagpagalan (Jn. 4:35-38).

Kaya inisip ni Jesus hindi lang na ang pagtatrabaho nang nag-iisa ay hindi ang pinakamabuti; inisip din Niya na ang mga grupo ng mag-aani ay dapat sumunod agad sa daang dinaanan ng mga grupo ng maghahasik. May matututunan ba tayo rito? Ito, sa katunayan, ang plano ng Guro.

Pero kahit ang pagpaparami ng Kaniyang ministeryo sa pamamagitan ng ministeryo ng labindalawa, at pagkatapos ay ang pagpaparami pa sa labindalawa—hanggang maging pitong ulit pa—ay hindi pa rin sapat. Tinawag pa tayo para humingi ng higit pang tulong mula sa Panginoon ng anihan.

Gaano karaming tulong ang dapat nating hingin? Hindi eksaktong sinabi ng Panginoong Jesus, pero nagbigay Siya ng dalawang palatandaan. Ang bilang ng mga manggagawa ay maaapektuhan ng bilang ng mga manggagawang nagtatrabaho na, na sinabi Niyang "kakaunti," at ng laki ng proyekto, na sinabi Niyang "marami" o malaki. Pansinin na mga manggagawa ang kailangan Niya, mula sa salitang ang ibig sabihin lang ay "isang taong may natatapos na gawain." Marami tayong mahusay magsalita, mga mangangaral sa kumperensya, at iba pa. Kailangan natin ng ilang manggagawa doon sa larangan.

Panghuli, pansinin ang matinding salitang ginamit ng Panginoon para sa proseso ng pagpapadala ng mga tao sa larangan. Ito ang salitang ekballo, na ang ibig sabihin ay ihagis o itulak palabas. Isinasalin din ito na "palayasin," "itaboy," at "bunutin." Ayon sa isang

diksiyonaryo, ang kahulugan nito ay “akayin ang isang tao palabas o palayo sa isang lugar sa pamamagitan ng isang puwersang hindi niya kayang labanan.” Hmmm! Tayo bang mga gustong gamitin ng Panginoon bilang mga manggagawa ay sobrang nakakapit sa pamilya, karera, personal na plano, o anuman, kaya kailangan pa Niya tayong palayasin sa ating mga pamilya, bunutin sa ating mga trabaho, itaboy mula sa sarili nating mga plano, at sa gayon ay ihagis tayo sa Kaniyang gawain?

Mga Punong Laging Namumunga (Hulyo 2005)

Mula sa Uplook, Hulyo 2005. Artikulo.

Pag-iisip tungkol sa pagiging mabunga sa mga taon ng pagtanda.

Hindi na ako bata. Ayon sa statistics, dalawang-katlo na ng buhay ko ang lumipas. At alam naman natin na hindi laging sumusunod ang buhay sa statistics. Pero alam ko na tatlo sa apat kong lolo't lola ay nasa langit na bago pa sila umabot ng 75 taong gulang. Hindi ito malungkot na haka-haka lang. Hinihikayat tayo ng Kasulatan na "bilangin ang aming mga kaarawan, upang kami ay makakuha ng pusong may karunungan" (Ps. 90:12). Kung ipagpapalagay na may 21 taon pa ako (kung hindi muna darating ang Rapture), at mananatiling maayos ang kalusugan ng katawan at isip ko, ganito ang hitsura ng mga taong iyon:

Pagtulog (8 oras/gabi) 7 taon

Pagbibihis/paliligo, atbp. (1+ oras/araw) 1 taon

Paghahanda/pagkain (3+ oras/araw) 3 taon

Trabaho (8 oras/5 araw; magreretiro sa edad 65) 3 taon

Subtotal 14 taon

Sinasabi kong "subtotal" dahil hindi kasama sa listahang ito ang maraming tamang gawain. Pansinin na ang mga "taon" na ito ay binubuo ng tig-24 na oras na araw. Kaya ang oras ng trabaho ay 3 taon x 24 x 365.25 = 26,298 oras. Ibig sabihin din nito, kung manonood ka ng telebisyon nang isang oras bawat araw sa loob ng 12

taon, isang buong taon ng buhay mo ang nawala! Ang kalahating oras na biyahe tuwing umaga at gabi ay dapat gamitin sa mabuti—sa panalangin, pagbubulay-bulay, at iba pa—dahil sa lalong madaling panahon ay aabot iyon sa isang buong taon ng pamumuhay. Kung may sampu o kahit labinlimang mabungang tag-araw pa ako, kailangan kong pag-isipan kung paano magiging pinakamahalaga ang bawat isa para sa Panginoon. Ang panahon ay hindi na naibabalik.

Totoo, may epekto ang uri ng personalidad, pero habang lumalampas tayo sa kalagitnaan ng buhay, nararamdaman natin ang unti-unting "pagtigas ng ugali." Ang lakas natin, na dati'y akala nati'y walang hangganan, ngayon ay kailangan nang tipirin nang mabuti. Ang mga panganib na dati'y tinatanggap natin bilang bahagi ng pamumuhay sa mundong walang katiyakan ay nagmumukha nang padalos-dalos. Kung hindi tayo mag-iingat, maaari tayong maging medyo mapait at mapanghinala sa buhay. Nagsisimula nang tumigas ang semento.

Noong mga bata pa tayo, akala natin ay kaya nating maging kahit ano na maisip natin. Cowboy. Sikat na atleta. Imbentor. O Presidente. Ngayon ay hinarap na natin ang katotohanan. Noong bata pa tayo, marami tayong maling akala. Akala natin ay hindi tayo mamamatay, na kaya nating gawin ang halos lahat. Akala natin ay "mabuti [tayo] kay sa [ating] mga magulang" (1 Ki. 19:4). Pero natuklasan natin—sana'y hindi pa huli para may magawa pa—na may mga limitasyon at kahinaan tayo. Kaya walang oras na dapat sayangin, at kailangan nating ibuhos ang buong lakas para magkaroon ng tunay na pag-unlad.

Nag-uusap kami kamakailan ng panganay kong apo na si B. J. Lagi siyang nagdidisenyo at gumagawa ng kung anu-ano mula sa anumang gamit sa bahay na mahawakan niya. Sinabi ko sa kanya na magiging magaling siyang arkitekto o inhinyero balang araw.

"Hindi po, Lolo," seryoso niyang sagot. "Hindi po siguro. Iba po ang magiging trabaho ko."

"O, ano naman iyon?" tanong ko.

Walang ngiti niyang paliwanag, "Magiging super hero po ako."

Hindi na marami ang bakanteng puwesto para sa super hero ngayon. Pero kahit kamangha-mangha, kayang gamitin ng Panginoon ang mga ordinaryong tao—kahit tayong nararamdamang lumilipas na ang pinakamagagandang araw natin—para magawa pa rin ang mga gawaing higit sa kakayahan ng tao. Gaya ng isinulat ni Pablo:

Pinili ng Dios ang…mahihinang bagay ng sanglibutan upang hiyain ang mga bagay na malalakas…at ang mga bagay na hindi kinikilala, upang mapawalang kabuluhan ang mga bagay na kinikilala, upang walang laman na magmapuri sa harapan niya (1 Cor. 1:27-29, NKJV).

Pinalalakas ng mga talatang ito ang loob nating lahat na makita na kayang gamitin ng Panginoon ang sigla ng kabataang nakatalaga sa Kanya, pero hindi iyon kailangan para matupad Niya ang Kanyang mga layunin sa pamamagitan natin. Kaya ngayong papalapit na ako sa edad na singkuwenta y singko, ito ang tanong ko: Paano ako "magbubunga pa sa katandaan" (Ps. 92:14)? Paano ko masisiguro na patuloy na napapanibago ang aking kaluluwa para manatili akong masigla, may pag-

asa at malakas, gaya ni Caleb, hanggang sa dulo ng takbuhan?

Malamang ay may kilala tayong mga matatandang magiliw at nakapagpapasigla. May sigla pa ang kanilang boses, kahit hindi na ang kanilang hakbang. Ang kislap sa kanilang mga mata ay salamin ng mga pag-asa at pangarap na nasa puso pa rin nila—mga pag-asa at pangarap na nakaligtas sa pagtataksil ng mga kaibigan, sa hirap ng labanan, at sa mga kabiguan ng ibang pag-asang minsan nilang pinahalagahan. Ano ang kanilang mga sikreto?

MAGKAROON NG MGA BAGONG KAIBIGAN: Walang tatalo sa mga dating kaibigan, sabi nga natin. Pero may isang halatang problema sila—isa-isa silang umaalis papunta sa Kabilang Pampang! Bukod diyan, ang pagiging palagay ang loob natin sa mga dating kaibigan ang mismong nagpapabagal sa espirituwal na sirkulasyon. Gusto man natin o hindi, nagbabago ang mundo. Kailangan natin ang tuloy-tuloy na daloy ng mga bagong ideya, mga bagong paraan ng ministeryo, mga malikhaing paraan ng pagtupad sa Utos. Kailangan natin ang ambag ng mas batang isip at puso, kundi ay makikita nating wala na tayong kaugnayan sa totoong buhay. May lugar ang pagbabalik-tanaw sa mga lumang talaan, pero kung hindi natin pakikinabangan ang mga pangitain ng mga kabataang lalaki, ang matitira lang sa atin ay mga matatandang nananaginip.

PATULOY NA MATUTO MULA SA SALITA: May malaking panganib na umabot tayo sa punto ng buhay na pakiramdam natin ay sapat na ang alam natin. Sapat para makapagsalita nang matino sa Bible reading o masagot ang tanong ng isang batang mananampalataya.

Sapat para magmukhang mahusay magsalita sa Hapunan ng Panginoon. Sapat para maakay ang isang kaluluwa kay Cristo. Sapat na momentum para makarating sa kaharian nang naka-neutral lang.

Pero "ang nangaghihintay sa Panginoon" ang mga laging may gana sa mga bagay ng Dios. Ang panibagong sigla ay dumarating sa sariwang pagkain. Ang Panginoon ang "bumubusog ng mabuting bagay sa iyong bibig; na anopa't ang iyong kabataan ay nababagong gaya ng agila" (Ps. 103:5). Nabubulok ang mana kapag itinabi, at may amoy-luma at hindi malusog sa pananampalatayang walang naidadagdag na bago. Ang paulit-ulit at gasgas na pagsamba o patotoo ay nagpapakita ng kaluluwang tumitigas na parang bato, at hindi ito magugustuhan ng Panginoon o ng kaluluwang naghahanap. Maaaring hindi na kasing-talas ng dati ang isip, pero ang espiritu ay nananatiling kasing-husay tumanggap ng katotohanan gaya ng dati. Kailangan natin ang ugali ng nagugutom na "mga sanggol" para patuloy na dumating sa atin nang sariwa ang pahayag ng Ama (Lk. 10:21).

Isang paraan para manatiling masigla sa espiritu ay ang paggamit ng Biblia na walang lumang notes. Sa halip na pag-isipang muli at tumuklas ng bagong kayamanan sa isang talata, alam kong tamad na napupunta ang mga mata ko sa mga notang isinulat ko noon pa. Ah, iyan pala; hindi na kailangang mag-isip ulit! Isa pang tulong ay ang magtanong at makinig sa mga natuklasan ng mga batang mananampalataya sa Aklat. Ang totoo, wala akong natututunang bago kapag ako lang ang nagsasalita.

MAGLAKBAY NANG KAUNTI: Hindi ko ibig sabihin ang Caribbean cruise o pagtingin sa Sistine Chapel. Kung

papayagan ng kalagayan, nakita ko ang malaking pakinabang sa mga matatanda na umaalis sa kanilang mundong parang cocoon para dalawin ang mga kapatid na nasa malalayong lugar o ang maliliit na assembly. Hindi lang ang mga mata ng katawan ang lumalabo habang tumatanda. Maaari ring mawalan ang ating kaluluwa ng kakayahang makakita nang lampas sa AKO at AKIN. Mas malala pa, ang makitid na pananaw ay maaaring magpaisip sa atin na ang paraan at pananaw lang natin ang tama.

Hindi ko sinasabing dapat itapon o ikompromiso ang mga pangunahing katotohanan para sumunod sa uso ng mundo. Siyempre hindi. Pero sana ay makita natin, pagkatapos dumalaw sa Amazon, kung gaano kamangmang na ipataw ang dress code ng Royal Ascot sa mga bagong mananampalataya bilang patunay ng pagiging espirituwal, o asahan iyon sa mga napakahirap na mananampalataya sa India o sa mahihirap na bahagi ng ating mga lungsod. At makikita natin ang kamalian ng pag-iisip na "sapat na ang KJV para kay Pablo…" kung gugugol tayo ng panahon kasama ang mga tagasalin na nagpupunyaging gumawa ng bersyon ng Biblia na hindi pa naisusulat kailanman.

Higit pa riyan, makakakita tayo ng mga bagong paraan para tulungan at palakasin ang loob ng iba. Makapag-uuwi tayo ng mga nakakatuwang kuwento ng gawain ng Panginoon sa ibang lugar. At baka sakaling, habang wala tayo, mabigyan natin ng pagkakataon ang iba na subukang lumipad at magsimulang maghanda para sa araw—kung hindi muna darating ang Rapture—na wala na tayo roon.

SUMUBOK NG IBANG BAGAY: Hindi bagong gupit ng buhok. Ang ibig kong sabihin ay ang mga bagay na maaaring imungkahi ni Pablo:

i) Magpatawad ng isang tao: Hindi dahil karapat-dapat sila, kundi "gaya naman ng pagpapatawad sa inyo ng Dios kay Cristo" (Eph. 4:32). Wala nang hihigit pa rito para maibalik ang ngiti, maalis ang pasanin, o mapalawak ang kaluluwa. Hindi iyong "Pupunta ako nang kalahati at titingnan ko kung gagantihan nila." Hindi ganoon ang ginawa ng Dios, at hindi rin dapat ganoon tayo.

ii) Maging tagapagpalakas ng loob: Isama mo ang isang kabataan na kumain sa labas. Kayong dalawa lang. Walang pamumuna sa pagkakataong ito, puro pagpapalakas ng loob lang. Tanungin mo kung paano mo siya maipapanalangin. Bigyan mo siya ng isang magandang libro. Baka iyon na ang maging pagbabago ng direksyon ng buhay niya.

iii) Magalak at magpasalamat: Bagay na bagay ang kulubot sa mukha sa isang ngiti. Subukang bawasan ang kuwentuhan tungkol sa mga kirot at sakit. Iwanan na ang mga negatibo. Tawagan ang isang kaibigan at sabihin mong pinahahalagahan mo siya. Malungkot na nga ang buhay, kaya magkalat tayo ng sikat ng araw. Bihira ang taong napagbibintangang sobrang masaya.

Ang pagiging mabunga sa katandaan ay hindi kusang nangyayari at hindi garantisado. Dalawang bagay ang hahadlang dito—ang mga "sucker" at ang mga patay na sanga. Ang sucker, o walang-silbing usbong, ay maaaring siyang pinakamalusog tingnan na bahagi ng halaman, pero hindi ito kailanman namumunga. Ang ugaling-sucker ay puro kuha at walang bigay; anumang

humihingi ng "ako muna" ay dapat pasakop sa panggupit ng Magsasaka.

Tungkol naman sa patay na sanga, mayroon itong anyo ng buhay na dating mabunga, pero hindi na namumunga ngayon. Dapat din itong putulin kung gusto nating magkaroon ng higit pa sa anyo lamang.

"Kami…ay hindi nagsisitigil ng pagdalangin…upang kayo'y mangapuspos ng pagkakilala ng kaniyang kalooban sa buong karunungan at pagkaunawang ayon sa espiritu, upang kayo'y magsilakad na nararapat sa Panginoon, sa buong ikalulugod, na kayo'y mangagbunga sa bawa't gawang mabuti, at magsilago sa pagkakilala sa Dios" (Col. 1:9-10). Magpatuloy tayo, at patuloy na lumago, hanggang sa makauwi sa Tahanan.

Isang Digmaan ng mga Salita (Agosto 2005)

Mula sa Uplook, Agosto 2005. Editoryal.

Ang dila, kapag isinama sa Salita ng Dios, ay sandatang walang kapantay sa larangan ng labanan.

"At inyong hahabulin ang inyong mga kaaway, at sila'y mangabubuwal sa harap ninyo sa pamamagitan ng tabak. At lima sa inyo ay hahabol sa isang daan, at isang daan sa inyo ay hahabol sa sangpung libo: at ang inyong mga kaaway ay mangabubuwal sa harap ninyo sa pamamagitan ng tabak" (Lev. 26:7-8).

"Sino ang gaya mo, bayang iniligtas ng Panginoon, ang kalasag na iyong tulong, at siyang tabak ng iyong karilagan! At ang iyong mga kaaway ay susuko sa iyo; at ikaw ay yayapak sa kanilang matataas na dako" (Deut. 33:29).

Si Edward R. Murrow (1908–1965), kilalang broadcaster noong World War II, ay nagsabi tungkol kay Winston Churchill: "Pinakilos niya ang wikang Ingles at ipinadala ito sa labanan…"1 Kakaunti ang magdududa sa nakapupukaw na impluwensya ng mga salita ng estadistang ito sa pagbibigay-lakas ng loob sa British Empire habang halos mag-isa itong nakatayo sa pinakamadilim na mga araw ng digmaan.

Mula nang gabing bunutin ni Pedro ang kanyang tabak sa Gethsemane, ang pinakanakakahiyang mga kabanata sa kasaysayan ng Iglesia ay ang mga panahong nakalimutan ng mga nagsasabing tagasunod ni Cristo kung ano ang tunay nilang mga sandata. "Kung ang

aking kaharian ay sa sanglibutang ito, ay makikipaglaban ang aking mga alipin…" (Jn. 18:36), sabi ng ating Panginoon. Hindi Niya ibig sabihin, siyempre, na ang mga Cristiano ay hindi mga sundalong nasa labanan. Ang ibig Niyang sabihin ay espirituwal ang digmaang ating nilalabanan. "Ang ating pakikibaka ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban…sa mga ukol sa espiritu ng kasamaan sa mga dakong kaitaasan" (Eph. 6:12).

Ano nga ba ang silbi ng malalapad na espada laban sa mga espiritu? "Ang mga sandata ng aming pakikilaban ay hindi ukol sa laman, kundi makapangyarihan sa Dios sa ikagigiba ng mga kuta" (2 Cor. 10:4). Ang buong kagayakang ito—ang nagpapalakas na impluwensya ng katotohanan, ang bumabalot na impluwensya ng katuwiran, ang naghahandang impluwensya ng ebanghelyo, ang nakaaangkop na impluwensya ng pananampalataya, na mabilis makakilos sa anumang direksyon at anumang sitwasyon, at ang mapamiling impluwensya ng kaligtasan (hindi pagbubukod), na nagpapapasok ng ilang bagay pero humaharang sa iba para protektahan ang ating isip—lahat ng ito ay mga sandatang pandepensa, upang tayo'y "mangakatagal sa araw na masama" (tingnan ang Eph. 6:13-17). Gaano natin kailangan ang ganitong proteksyon sa mapanganib na panahong ito!

Pero may isa pang sandata. Hindi ito, gaya ng iba, pandepensa. Ang isang ito—ang tabak ng Espiritu—ay ginawa para bunutin sa kaluban at gamitin nang mahusay para palayasin ang kaaway. Paano tayo matututong gamitin ito nang mabisa? Ang ating Pinuno ang dalubhasa sa espada. Sa katunayan, sa mga huling larawang ibinigay tungkol sa Kanya sa Kasulatan,

inilalarawan Siya bilang "ang may matalas na tabak na may dalawang talim" (Rev. 2:12; tingnan din ang 1:16; 19:15). Hindi na kailangang hulaan kung ano ang kinakatawan ng tabak na may dalawang talim. "Sapagka't ang salita ng Dios ay buhay, at mabisa, at matalas kay sa alin mang tabak na may dalawang talim" (Heb. 4:12). Sa katunayan, ang May-dala ng tabak na ito ay "tinatawag na Ang Verbo ng Dios" (Rev. 19:13).

Kailangang masanay ng mga Cristianong manggagamit ng espada sa bigat ng kanilang sandata, at sa matalas nitong pagtagos—"hanggang sa paghihiwalay ng kaluluwa at ng espiritu" (Heb. 4:12). Ang kaluluwang nasa kadiliman ay maaaring humadlang sa tao na lumapit kay Cristo: sabi ng isip, "Hindi ko iyon maintindihan"; sabi ng puso, "Hindi ko iyon nararamdaman"; sabi ng kalooban, "Ayoko niyon." Pero ang tamang paggamit ng tabak ay makapagpapalaya sa espiritu para umakyat sa Dios sa pananampalataya, sapagkat "ang pananampalataya ay nanggagaling sa pakikinig, at ang pakikinig ay sa salita ni Cristo" (Rom. 10:17).

Hindi tayo dapat maghintay na matuto sa paggamit ng espada hanggang sa dumating na ang kaaway sa kabila ng burol. Magtiwala ka na ngayon sa kapangyarihan ng Salita. Isaulo mo ito at pagbulay-bulayan ngayong araw. Pag-usapan mo ito kasama ng ibang mananampalataya, at itanong kung ano ang nakatulong sa kanila sa kanilang pagpapatotoo. Pagkatapos ay harapin mo ang araw na umaasa sa Espiritu, na Siyang may-ari ng tabak, na ipaalala sa iyo ang tamang talata sa oras na kailangan mo ito. Wala pang espadang nasa kaluban ang nakapagpalayas ng kaaway. Higit pa kay Churchill,

pakilusin natin ang Salita ng Dios at ipadala ito sa labanan.

1 Broadcast noong Nob. 30, 1954, sinipi sa In Search of Light (1967) p. 276

Ang Dapat Nating Iwan at ang Maaari Nating Dalhin (Agosto 2005)

Mula sa Uplook, Agosto 2005. Pag-aaral sa Biblia.

Ang Dapat Nating Iwan

"Sapagka't wala tayong dinalang anoman sa sanglibutan, at wala rin naman tayong mailalabas na anoman." 1 Timothy 6:7

1. Mga Ari-arian: Ang talata sa itaas ay nasa isang bahaging nagbabahala tungkol sa pamumuhay para sa maling mundo. Kasama rito ang mga sumusunod na babala:

a) ang pagkalito sa pakinabang at kabanalan ay nagdudulot ng pagkabangkarote ng kaluluwa (v. 5)

b) ang paghahangad na yumaman ay nagdudulot ng mga sugat na gawa mo rin sa sarili mo (v. 9)

c) ang pag-ibig sa salapi ang pinagmumulan ng lahat ng iba pang kasamaan (v. 10)

d) ang pagiging mayaman ay nagtutulak sa kapalaluan at maling pagtitiwala (v. 17)

Pero nagtapos si Pablo sa tila salungat sa talatang 7. Dapat ipaalala ni Timoteo sa mga mayayaman "na sila'y magsigawa ng mabuti, na sila'y magsiyaman sa mabubuting gawa, na sila'y maging handa sa pagbabahagi, na sila'y mapagbigay; na magsipagimbak sa ganang kanilang sarili ng isang mabuting kinasasaligan na laban sa panahong darating, upang makapanghawak sila sa buhay na tunay" (1 Tim. 6:18-19). Tingnan ang pahina 17. Tingnan din ang

tanong ni Pedro kaugnay nito (2 Pet. 3:11-12). Ang marunong na tao ay namumuhay sa kasalukuyan pero hindi para sa kasalukuyan.

2. Ang Ating Kababaan sa mga Katawang Ito: "… Hinihintay naman natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesucristo: na siyang magbabago ng katawan ng ating pagkamababa, upang maging katulad ng katawan ng kaniyang kaluwalhatian, ayon sa paggawa na maipagsusuko niya ang lahat ng mga bagay sa kaniyang sarili" (Phil. 3:21). Ang ating mga katawan:

a) ay nilikha ng Dios para sa Kanyang kaluwalhatian (Gen. 1:27)

b) ay nasira dahil sa Pagkahulog at sa mga kasalanang sumunod

c) ay kasalukuyang tinatahanan ng Espiritu Santo (1 Cor. 6:19)

d) ay tinubos ni Cristo (1 Cor. 6:20)

e) ay babaguhin sa Rapture (1 Cor. 15:42-54)

3. Ang Ating Makasalanang Kalikasan: May mga bagay na ang Rapture lang ang makaaayos. PERO AAYUSIN NGA NITO ANG MGA IYON. Ang kinang ng mundo ay magmumukhang mga premyo sa perya kinaumagahan, kung ihahambing sa mga kaluwalhatian ng langit. Hindi Siya mahihiyang tawaging ating Dios! (tingnan ang Heb. 11:16). Tayo'y magiging katulad Niya (1 Jn. 3:2). Paano ito mangyayari? Ano ang ibig sabihin nito?

a) maaalis tayo sa lahat ng makasalanang impluwensya

b) makikita natin ang lahat mula sa pananaw ng Dios

c) makikita natin ang kakila-kilabot na bunga ng kasalanan

d) makikita natin ang ating Tagapagligtas—ang Kanyang mga mata, ang Kanyang mga sugat, ang Kanyang pag-ibig

4. Mga Pagkakataong Magpatotoo: Kanino ka magpapatotoo sa langit? "At sinabi niya sa kanila, Magsiyaon kayo sa buong sanglibutan, at ipangaral ninyo ang evangelio sa lahat ng kinapal" (Mk. 16:15). Ang Panginoong Jesus ay "…ipinangaral sa mga Gentil, sinampalatayanan sa sanglibutan," (1 Tim. 3:16) o hindi na kailanman.

Kung maghihintay kang magpatotoo hanggang sa: a) gusto mo nang magpatotoo; o b) akala mo ay alam mo na ang lahat ng sagot; o c) alam mo na ang tamang-tamang paraan para gawin ito…wala ka nang masasabihan pagdating ng panahong iyon! Mga mananampalataya lang ang nasa langit (Rev. 21:8).

5. Ang Kakayahang Magsakripisyo para kay Cristo: Ano ang maisasakripisyo mo sa isang lugar na ikaw ang may-ari ng lahat? Tayo'y "mga tagapagmana ng Dios, at mga kasamang tagapagmana ni Cristo" (Rom. 8:17). May araw na darating na tinatawag na "paghahayag ng mga anak ng Dios" (Rom. 8:19). Lahat ng ipinangako sa atin ngayon ay magiging pag-aari na natin sa araw na iyon. Sa ngayon, sa kakaunti nating kayamanan, makapagbibigay tayo sa diwa ng balong may dalawang lepta (Lk. 21:3). Dapat tayong magbigay:

a) una, ng ating sarili (2 Cor. 8:5)

b) nang masaya—kusang-loob (2 Cor. 9:7)

c) nang regular (1 Cor. 16:2)

d) nang sagana (2 Cor. 8:7; 9:6)

e) nang ayon sa kakayahan (2 Cor. 8:12; 9:15)

6. Pagdurusa alang-alang sa Tagapagligtas: Ang Rapture ang maghuhudyat ng pagtatapos ng mahaba at madugong kasaysayan ng Iglesia sa lupa—bagaman may mga banal pang magdurusa sa panahon ng Tribulation. Matatapos na ang pagtanggi at pag-uusig sa mga mananampalataya. Una ang pagdurusa, saka ang kaluwalhatian—ito ay prinsipyong makikita sa buong Kasulatan. Ibig sabihin, siyempre, limitado ang panahon natin para makiisa sa ating Panginoong Jesus sa araw ng Kanyang pagkatakwil.

Walang baptistry sa langit, walang pangawan, walang bilangguan, walang malulupit na biro o pag-iitsapuwera. Malinaw ang Biblia: "Kung tayo'y mangagtiis, tayo nama'y mangaghaharing kasama niya" (2 Tim. 2:12). Gaya ng isinulat ni Amy Carmichael: "Mayroon tayong buong walang hanggan para ipagdiwang ang ating mga tagumpay, pero iilang maiikling taon lang para makamit ang mga ito."

7. Lahat ng Masasamang Epekto ng Pagkahulog: "… sapagka't ang mga dating bagay ay naparam na" (Rev. 21:4).

a) wala nang sakit, kirot o kamatayan (Rev. 21:4)

b) wala nang dalamhati o pag-iyak (Rev. 21:4)

c) katapusan ng kalungkutan, kahinaan, kabiguan at kasalanan

c) katapusan ng digmaan, taggutom, mga kalamidad

d) wala nang gabi, kadiliman, nasasayang na oras

e) katapusan ng pagkakahiwalay sa kapwa mananampalataya—"ang dagat ay wala na"

f) wala nang pagkabigo o mga hangaring hindi natupad

g) wala nang pagsisisi, takot o pagdududa

h) wala nang tukso ni Satanas o pang-aakit ng mundo

Gusto mo bang pumunta sa langit? Ang nasa langit ay kahanga-hanga, siyempre. Pero magpasalamat tayo sa Panginoon sa mga wala roon, gayundin sa mga naroroon.

"Naging napakabait ba sa iyo ng mundong ito para iwan mo ito nang may panghihinayang? May mas magagandang bagay sa unahan kaysa sa anumang iiwan natin." —C. S. Lewis

Ang Maaari Nating Dalhin

"Nagtutumulin ako sa hangganan, sa ganting-pala ng dakilang pagtawag ng Dios kay Cristo Jesus." Philippians 3:14

1. Ang Ating Sarili Bilang May Buhay na Walang Hanggan: Anuman ang iba pang nasa langit, marahil ang pinakakamangha-mangha ay naroon TAYO! Gaya ng nabanggit sa pahina 16, ang ating mga katawan ay:

a) bubuuing muli bilang espirituwal na katawan (1 Cor. 15:44)

b) luluwalhatiin—bibigyan ng bagong kakayahan

c) magiging katulad ng mismong katawan ni Cristo

Bukod sa iba pa, ang pagdating natin sa langit ay inihahambing sa:

a) pagkapanalo ng premyo sa dulo ng takbuhan (Phil. 3:14)

b) pag-ani ng masaganang ani (Ps. 126:6)

c) pagbubuo ng isang kasal (Rev. 19:9)

d) pag-uwi sa bahay pagkatapos ng mahabang paglalakbay (2 Pet. 1:11)

e) pagtanggap ng buong mana (Eph. 1:14)

2. Mga Kaluluwang Nadala sa Panginoon: "Sapagka't ano ang aming pagasa, o katuwaan, o putong ng pagmamapuri? Di baga kayo rin, sa harapan ng ating Panginoong Jesus sa kaniyang pagparito? Sapagka't kayo ang aming kaluwalhatian at aming katuwaan" (1 Thess. 2:19-20).

O! Kung isang kaluluwa mula sa Anwoth
Ay sasalubong sa akin sa kanang kamay ng Dios,
Ang langit ko'y magiging dalawang langit
Sa lupain ni Emmanuel.

(Ann Ross Cousin, mula sa mga sulat ni Samuel Rutherford—ang Anwoth ay bayan ni Rutherford sa Scotland)

3. Mga Bagay sa Lupa na Inilagay sa Kanyang Paanan: Hindi mo ito madadala…pero maipapauna mo ito! "Dahil dito'y tinitiis ko naman ang mga bagay na ito: gayon ma'y hindi ako nahihiya; sapagka't nakikilala ko yaong aking sinampalatayanan, at ako'y panatag na siya'y makapagiingat ng aking ipinagtiwala sa kaniya hanggang sa araw na yaon" (2 Tim. 1:12).

a) ang aking oras

b) ang aking pera

c) iba pang ari-arian

d) ang aking mga talento

e) ang aking mga relasyon

f) ang aking papuri

g) ang aking lakas

4. Ang Ating Pagkatao na Hinubog sa Kanyang Gulong: Hindi pa ako ang nararapat kong maging, pero salamat sa Dios, hindi na ako ang dati. At hindi pa ako ang magiging ako: "Mga minamahal, ngayo'y mga anak tayo ng Dios, at hindi pa nahahayag kung ano ang mangyayari sa atin. Nalalaman natin na, kung siya'y mahayag, tayo'y magiging katulad niya; sapagka't siya'y ating makikitang gaya ng kaniyang sarili" (1 Jn. 3:2). Sa araw na iyon, magiging maganda tayong lahat, dala ang larawan ng pamilya magpakailanman.

5. Mga Aral na Natutunan sa Paaralan ni Cristo: "Sapagka't katotohanang [ang ating mga ama] ay nangagparusa sa atin na ilang araw ayon sa inaakala nilang mabuti; datapuwa't siya'y sa ikabubuti natin, upang tayo'y maging mga kabahagi ng kaniyang kabanalan. Lahat ng parusa sa kasalukuyan ay tila hindi nakagagalak, kundi nakapagpapalungkot: nguni't pagkatapos ay nagbubunga ng mapayapang bunga sa mga nagsipagsanay sa pamamagitan niyaon, sa makatuwid baga'y ang bunga ng katuwiran" (Heb. 12:10-11). Ang pagdisiplinang ito (lahat ng kasama sa pagpapalaki sa anak) ay nagpapatunay ng ating relasyon bilang "mga anak," nagpapakita ng Kanyang mataas na layunin para sa atin, at nagpapakita ng Kanyang malalim na pagmamahal sa atin.

6. Ang Ating Pagkakilala sa Dios: "At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila, ang iisang Dios na tunay, at siyang iyong sinugo, sa makatuwid baga'y si Jesucristo" (Jn. 17:3). Natatanggap natin ang pagkakilalang ito sa pamamagitan ng:

a) Salita ng Dios kapag tinanggap natin ito gaya ng mga sanggol

b) ating mga karanasan habang hinahayaan nating turuan tayo ng Espiritu

c) pagkakilala ng ibang Cristiano sa Kanya na ibinahagi nila sa atin o ipinakita sa atin sa kanilang buhay

d) nilikha sa ating paligid (Rom. 1)

7. Ang Ating mga Talaan ng Pagiging Katiwala: Sa panahong ito, nagsasanay lang tayo para sa paghahari. Itinuturo sa atin ng Panginoon ang "negosyo ng Pamilya." Pananagutin tayo (2 Cor. 5:10) sa ating pagiging katiwala (sa biyaya). Bakit? Dahil hindi Niya tayo bibigyan ng higit sa kaya nating dalhin (tingnan ang 2 Cor. 4:17). "At sinabi ng Panginoon, Sino nga baga ang tapat at matalinong katiwala, na pamamahalain ng kaniyang panginoon sa kaniyang sangbahayan…?" (Luke 12:42). "Kinakailangan sa mga katiwala, na ang bawa't isa ay masumpungang tapat" (1 Cor. 4:2).

a) ang uri ng mga materyales na ginamit (1 Cor. 3:13-14); hindi ba ito masusunog?

b) ang laki ng ating ipinuhunan (2 Cor. 9:6)

c) ang mga bagay na ginawa sa katawan (2 Cor. 5:10), mabuti man o masama.

Ito na kaya ang sandaling mauunawaan natin na ang ating makapangyarihang Dios ay nagawang habihin sa biyaya ang lahat ng bagay sa ating buhay para maging isang huling obra maestra? Ginawa Niya nang "mabuti ang lahat ng bagay."

8. Ang mga Pangako ng Dios na Hindi pa Natutupad: Ang ating Panginoong Jesus ay "Dakilang Saserdote ng

mabubuting bagay na darating." Wala tayong ideya kung ano ang naghihintay sa atin mula sa Kanya, pero alam natin ang ilan sa mga pangakong hindi pa natutupad.

a) tayo'y magiging katulad Niya

b) tayo'y "maghahari kasama Niya" sa kaluwalhatian (Rom. 8:18)

c) papasok tayo sa "maluwalhating kalayaan ng mga anak ng Dios" (Rom. 8:21).

d) tayo'y "may mga pangunahing bunga ng Espiritu" (Rom. 8:23). Ang buong ani ay hindi pa naaani.

"Ang tagumpay ay hindi katanyagan, kayamanan, o kapangyarihan; sa halip, ito ay ang paghahanap, pagkakilala, at pag-ibig sa Dios." —Charles Malik

Kayo'y Magpalaanakin at Magpakarami (Agosto 2005)

Mula sa Uplook, Agosto 2005. Artikulo.

Kung maririnig lang sana natin ang panawagang ito na para bang tuwirang galing sa puso ng Dios!

Maraming larangan sa ating nangangailangang mundo ang iniharap sa atin ng mga may malasakit sa misyon bilang "pinakanangangailangan." Walang mag-iisip na kasama ang North America sa listahang iyon. Pero narito ang ilang nakagugulat na katotohanan:

Ang North America ay isa sa iilang kontinente kung saan ang biblikal na Cristianismo ay hindi lumalago nang mas mabilis kaysa sa populasyon. Ang kasalukuyang populasyon ng USA ay mga 295,500,000 at nadaragdagan ng isang tao bawat 11 segundo. Noong 1900 ay may 27 iglesia sa bawat 10,000 katao. Ngayon ay 11 iglesia na lang sa bawat 10,000 katao. Bumababa ang pagdalo sa iglesia, at ang aktuwal na dumadalo ay mga 20 porsyento lang sa US at 7 porsyento sa Canada. Hindi bababa sa kalahati ng lahat ng iglesia noong nakaraang taon ang hindi nakadagdag ng kahit isang bagong miyembro sa pamamagitan ng pagbabagong-loob.1

Ang mga layunin ng Dios ay hindi kailanman tumitigil, natutulog o baog. Ang mga halamang dinisenyo Niya ay may "pananim na nagkakabinhi, at punong kahoy na namumunga ayon sa kaniyang pagkakahoy, na taglay ang kaniyang binhi" (v. 11). Sa mga bagong hayop na nilikha Niya sa Genesis 1, ito ang utos Niya: "Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at inyong punuin ang

tubig sa mga dagat, at magpakarami ang mga ibon sa lupa" (v. 22). Gayundin sa sangkatauhan, sinabi Niya, "Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at kalatan ninyo ang lupa" (v. 28).

Ang Bagong Tipan ay ginawa kasama ng isang bagong nilikha, na may "lalong magagaling na pangako" (Heb. 8:6). At ito rin, gaya ng unang paglikha, ay may layuning dumami. Ginawa ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga alagad na tagagawa ng mga alagad (Mt. 28:19). Nang ipanganak ang Iglesia sa Acts 2, hindi lang ito ginawang isang buhay na katawan, kundi, gaya ng unang paglikha, binigyan ito ng uri ng buhay—sa kapangyarihan ng Dios—na kaya ring magparami. Kaya mababasa natin, "At lumaganap ang salita ng Dios; at dumami ng di kawasa ang bilang ng mga alagad sa Jerusalem…" (Acts 6:7). "Kaya't ang iglesia sa buong Judea at Galilea at Samaria ay nagkaroon ng kapayapaan, na napatitibay; at nagsisilakad sa takot sa Panginoon at sa kaaliwan ng Espiritu Santo, ay dumadami" (9:31). "Datapuwa't lumago at dumami ang salita ng Dios" (12:24).

Kung mangyayari ito sa ating panahon at sa kontinente ng North America, ano ang dapat gawin? Paano tayo dadami? Una, may limang negatibong paninindigan na dapat gawin:

1. Dapat nating itigil ang pag-aakalang normal na Cristianismo ang maging walang bunga at walang kapangyarihan, na halos walang naliligtas taon-taon. Hindi iyan ang programa ng Dios.

2. Huwag nating idahilan ang kawalan natin ng pagpapala, at isisi ito sa panahon, sa mga uso, o sa mga katotohanang pinanghahawakan natin. Hanggang kailan natin gagamitin ang palusot na ang dahilan kung bakit

ayaw pumunta ng mga tao sa ating assembly ay dahil "nasa atin ang katotohanan"? Kailangan nating pagsisihan ito, at makita na ang katotohanan (kasama ang anumang alam natin tungkol dito) ay maganda—dahil "ang katotohanan ay nasa kay Jesus."

3. Itigil ang pagtuon sa wala sa iyo sa halip na sa kung ano ang mayroon ka. "Sapagka't kung ang pagkukusa ay nauuna, ay kalugodlugod ayon sa nasa isang tao, hindi ayon sa wala sa kaniya" (2 Cor. 8:12). Hindi mo kaya ito? Gawin mo iyon—o palakasin ang loob ng mga gumagawa ng hindi mo kayang gawin. Iyon ngang pagkukusa ang kailangan natin. Saka tayo ilalagay ng Dios sa listahan ng mga aktibo, at bibigyan tayo ng gawaing angkop sa ating kakayahan.

4. Huwag lumingon sa likod. "Ito ang isang bagay na aking ginagawa, na nililimot ko ang mga bagay na nasa likuran, at tinutungo ko ang mga bagay na hinaharap, nagtutumulin ako sa hangganan, sa ganting-pala ng dakilang pagtawag ng Dios kay Cristo Jesus" (Phil. 3:13-14). Kung kasing-layo ng natatakbo natin sa mga lumang sama ng loob at hinanakit ang natatakbo ng ating mga kotse, hindi na natin kakailanganing bumili ng gasolina. Kalimutan mo na. Masyadong maikli ang buhay at masyadong seryoso ang mga usapin para pagtalunan pa kung ano ang sinabi o ginawa ng isang tao sa akin. Kung sinubukan ko nang ayusin at hindi umubra, ipaubaya ko na ito sa Makalangit na Collection Agency (1 Pet. 2:22-23) at magpatuloy. Madalas ay kailangang lumaban pa rin ng mga sundalo kahit sugatan na.

5. Tumanggi na hatulan ang alipin ng iba (Rom. 14:4). Higit pa sa sapat ang pananagutan natin para sa sarili natin sa Hukuman. Madaling umupo sa gilid at punahin

ang mga nasa laro; pero tatlong palakpak sa mga, kahit natatakot, ay nagsuot ng uniporme at sumali sa labanan. Kung wala kang nabibigo sa anumang bagay, palagay ko ay hindi ka sumusubok nang sapat. Hinayaan ng Panginoon na mabigo ang Kanyang mga alagad (tingnan ang Mt. 17:16), at sa katunayan ay hinikayat pa sila na sumugal (Mt. 13:3-9). Pero galit Siya sa mga naglilibing ng talento (Lk. 19:20-24), at tinawag silang "masasamang" alipin. Salita Niya iyan, hindi akin.

Ngayon naman ay ilang positibong mungkahi (tandaang "Subukin ninyo ang lahat ng mga bagay; ingatan ninyo ang mabuti," 1 Thess. 5:21):

1. Kailangan Nating Bawiin ang Tatlong Susi

"Kaya't…ang iglesia…na napatitibay; at nagsisilakad sa takot sa Panginoon at sa kaaliwan ng Espiritu Santo, ay dumadami" (9:31). Pansinin ang tatlong sangkap sa proseso ng pagdami. Napatitibay + Abala sa Panginoon + Pinababanal = Dumadami

Una, sila ay napatitibay. Nasa Salita sila. Nasa mga tahanan at buhay sila ng isa't isa, nagbabahagi ng kanilang natutunan. Pinatitibay nila ang isa't isa sa kanilang kabanal-banalang pananampalataya. Construction crew—hindi wrecking crew.

Ikalawa, sila ay abala sa Panginoon. Abala sa mga bagay sa itaas kung saan nakaupo si Cristo. Ang paglakad sa takot sa Panginoon ay nangangahulugang pamumuhay na laging alam na nakatingin ang Dios, na may banal na paggalang sa Kanya na nagbabago sa lahat—mula sa pagtrato mo sa iyong asawa (kapag kayo lang), sa paggastos mo ng pera, hanggang sa kung ano ang pinagtatawanan mo. Binabago nito ang iyong mga

iniisip, ang mga layunin mo sa buhay, ang lahat mula ulo hanggang paa.

Ikatlo, sila ay pinababanal. Mabilis silang tumugon sa mga pag-udyok ng Espiritu tungkol sa mga kasalanang dapat ipagtapat, mga maling dapat ituwid, mga ministeryong dapat gampanan, at mga taong dapat dalawin. Nakipagtulungan sila sa Espiritu sa Kanyang proyekto ng pag-aayos sa loob; nakipagtulungan Siya sa kanila sa pag-eebanghelyo sa mundo.

2. Kailangang Maipalaganap ang Salita

Pansinin ang mahalagang bahaging ginampanan ng Salita sa proseso ng pagdami sa unang iglesia: "At lumaganap ang salita ng Dios; at dumami ng di kawasa ang bilang ng mga alagad sa Jerusalem" (Acts 6:7). Paano lumalaganap ang Salita? Ang pagsasalita nito ang dumami. Kumalat nang malayo at malawak ang mabuting balita, sa mataas at mababa, sa napapanahon at hindi napapanahon, sa publiko at sa bahay-bahay. Kahit walang mass media, naipalaganap nila ang salita sa buong mundo!

Ang mang-aawit ang unang nagpahayag ng prosesong ito: "Ang Panginoon ay nagbigay ng salita: ang mga babaing nangaghahayag ng mga balita ay malaking hukbo" (68:11). Sa panahon ng ministeryo ng Panginoon sa lupa, ganoon din ang nangyari. Mababasa natin ang parehong dalawang yugto sa kuwento ng inalihan ng demonyo: "…siya'y yumaon sa kaniyang lakad, na ibinabalita sa buong bayan kung gaano kadakilang mga bagay ang sa kaniya'y ginawa ni Jesus" (Lk. 8:39). Nagkaroon siya ng engkuwentro sa Tagapagligtas na nagbago ng buhay niya, at hindi siya tumigil sa pagkukuwento tungkol dito hanggang sa marinig ito ng

lahat sa bayan! (Tingnan ang Acts 10:37; 13:49.) Ganoon lang kasimple: nagsalita ang Dios sa atin; nagsasalita tayo sa iba; naririnig Siya ng iba.

3. Isa-isang Kaluluwa ang Gawain

Ang utos ng Panginoon ay ipangaral ang ebanghelyo "sa lahat ng kinapal." Siyempre kailangan ang pangangaral sa publiko, pero ang mga kaluluwa ay dapat maabot nang isa-isa. Sa Kanyang kahanga-hangang plano, inihanda tayo ng Panginoon para sa gawain sa pamamagitan ng pagbibigay sa ating lahat ng iba't ibang personalidad, iba't ibang kakilala, at natatanging mga patotoo. Pero mas madalas maghalo ang Dios kaysa magtugma, ginagamit ang maliliit na bata para maabot ang matitigas na puso ng matatanda, mga simpleng salita para maabot ang matatalino, at ang mga pinaka-hindi-inaasahan para gawin ang Kanyang gawain "upang walang laman na magmapuri sa harapan ng Dios" (1 Cor. 1:29). Ang ating mga kahinaan ay maaaring siya mismong maging ating mga sandata.

Isinulat ni Michael Loftis: "Ang iglesia ngayon, na tinatayang nasa kalahating bilyong taong sumasampalataya sa ebanghelyo, ay mas malaki kaysa sa alinmang hukbo sa mundo." 1 Kahit ikasampung bahagi lang niyon ang bilang, ang ganitong hukbo ng mga saksi ay maaabot ang buong mundo kung bawat isa ay magbabahagi ng ebanghelyo sa hindi hihigit nang malaki sa 100 iba't ibang tao.

4. Kailangan Nating Pag-isipang Muli ang Kasimplehan ng Bagong Tipan

Ang iglesia ng Bagong Tipan ay ang Dios kasama ang mga taong tinubos na kumikilos. Baka masyado na

nating pinakomplikado ang mga bagay. Kung gusto nating makitang libu-libo ang maligtas, malamang ay hindi natin kayang magtayo ng mga gusaling milyon-milyon ang halaga sa buong kalupaan. Dapat nating tandaang mabuti na ang iglesia sa pinakamasigla nitong panahon ay mabilis makakilos, mabilis makapagpalit ng direksyon, makalipat sa mga lugar na may pag-asa, at walang obligasyong panatilihin ang mga lumiliit na assembly dahil walang mga gusaling dapat alagaan. Ang mga diakono, sa halip na magkumpuni ng gusali at magtabas ng damo, ay nasa labas, dumadalaw sa mga balo, nag-aalaga sa mga dukha sa kawan, at nangangaral pa nga sa lansangan.

Ito ang sabi ni Norm Nickas, isang nangungunang Baptist:

Dapat italaga ng iglesia ang sarili nito sa pagbuo ng sistema o paraan ng pagpaparami ng iglesia na kayang ulit-ulitin at hindi pangunahing umaasa sa pera, lupa at gusali.…1

Wala naman akong tutol sa mga simple at praktikal na gusali (sana ay ginagamit nang higit sa ilang oras lang bawat linggo). Pero kung umaasa tayong makakita ng maraming bagong pagtitipon na sumisibol sa buong kalupaan, maraming uri ng pampublikong silid na magagamit (pati na mga tahanan) para muling mailagay ang ating mga yaman sa gawaing misyonero dito at sa ibang bansa. Sa ilang pagkakataong personal kong alam, ang halaga ng isang bagong gusali ng assembly ay maaaring nakapagpondo ng isang evangelistic campaign na—sa mababang tantiya—ay nakapaglagay sana ng gospel CD sa tahanan ng limang milyong tao!

Naaalala ko, maraming taon na ang nakalipas, naglalakbay kami ni Bill MacDonald at nadaanan namin ang templo ng mga Mormon na tanaw ang San Francisco Bay.

"Mabuti na lang at nagtatayo sila ng mga ganyan," sabi niya.

"Bakit?" tanong ko, hindi makapaniwala.

"Kasi hindi napupunta sa literatura ang pera."

Isa siyang taong alam ang halaga ng pagpapalaganap ng Salita. Ganoon din dapat tayong lahat.

1 Message magazine, Vol. 53, No. 1, p. 9

Mga Misyonerong Papel (Agosto 2005)

Mula sa Uplook, Agosto 2005. Artikulo.

Tinatayang 2 porsyento lang ng mga Cristianong Amerikano ang regular na nagbabahagi ng kanilang pananampalataya. Pero isang paraan para makapagsimula kahit ang pinakamahiyain ay ang pag-iiwan ng mga tract sa daraanan. Maaari mo itong isama sa pagbabayad ng mga bills (na bayad sa tamang oras, siyempre), o kasama ng tip sa pagkain (na malaki-laki), kung hindi ka pa rin sapat ang lakas ng loob para iabot ang mga ito sa mga hindi mo kilala.

Maaaring isipin ng ilan na hindi ang tract ang pinakamabuting paraan, pero gaya ng sinabi ni Kirk Cameron, kilalang aktor (si Buck Williams sa Left Behind) at masigasig na tagapamigay ng tract: "Mula nang magkaroon ako ng malasakit na maabot ang mga naliligaw, naunawaan ko na ang ebanghelyo sa papel ay di-hamak na mas mabuti kaysa walang ebanghelyo."

Hindi kailangang tract lang ang simula at wakas ng pakikipag-ugnayan. Maaari itong maging magandang simula ng kuwentuhan. Pero patuloy din itong nagsasalita kahit matagal na akong nagpaalam.

Kaya bakit hindi mas maraming tao ang namimigay ng tract? Diretsahang sinabi ni Ray Comfort (tagapagtatag ng Living Waters Publications—tingnan ang kanilang mga kapansin-pansing tract sa www.livingwaters.com): "Takot. Takot na tanggihan at pagtawanan…

"Inihahambing tayo ng Biblia sa mga bumbero, na humihila ng mga tao mula sa apoy. May kilala akong pinakamahiyaing mga tao na naging pinakamaawaing mga ebanghelista."

Nagpapasalamat kami sa mga grupong gaya ng Jews for Jesus, na namigay ng isang milyong tract sa New York City noong nakaraang Hulyo lang (ayon sa mga ulat, nakapamigay na sila, isa-isa at harapan, ng 40 milyong tract sa buong mundo).

Sa nakaraang 40 taon, nakabenta ang Chick Tracts ng mahigit 500 milyon ng kanilang mga booklet na parang komiks (ang ilan ay mas ayon sa Kasulatan kaysa sa iba). Ang pinakasikat nila, "This Was Your Life," ay sinasabing nakaakay ng libu-libo kay Cristo.

Ang American Tract Society, na itinatag noong Mayo 11, 1825, ay may "kabuuang kasaysayan ng paglalathala ng 10 bilyong pahina ng mga tract, aklat at Biblia na inilimbag sa mahigit 188 wika, at ipinamahagi sa halos lahat ng bansa sa mundo," ayon sa kanilang website (www.atstracts.org). Pagkatapos ng September 11, ang tract nilang "America Under Attack" ay nakabenta ng mahigit 3.5 milyong kopya sa loob ng isang buwan.

ANG HAMON: Kung sampung porsyento lang ng mga mambabasa ng Uplook (sa mga hindi pa kasalukuyang namimigay ng tract) ay mamimigay ng kahit isa lang bawat araw, tantiya ko ay madali nating malalampasan ang 3.5 milyong bilang na iyon sa susunod na sampung taon, kung hindi pa babalik ang Panginoon.

Gaya ng mga snowflake, na walang halaga kung isa-isa, ang mga tract ay may pinagsama-samang epekto na—unti-unti—ay kayang takpan ang mundo ng isang kumot ng mabuting balita mula sa puso ng Dios.

Kailan Dapat Bumitaw (Setyembre-Oktubre 2005)

Mula sa Uplook, Setyembre-Oktubre 2005. Editoryal.

Ang paglilingkod Cristiano ay hindi lang takbuhan para sa gantimpala; ito rin ay takbuhang kalaban ang oras.

May mga napakatapang na tao na mahusay na nag-abot ng baton sa nanginginig at pawisang palad ng isang binatilyo na, bagaman hindi pantay ang lakad at malayo sa unahan ng grupo, ay nagsisikap na tumakbo sa parehong takbuhan nila. Walang karanasan pero sabik, nakatuon ang mata niya, kung hindi man sa dulo pa, ay kahit papaano sa malayu-layong bahagi ng daan. Kung ano ang nakita nila sa kanyang pagsisikap para ipagkatiwala sa kanya ang mahahalagang ministeryo, ang langit ang magpapakita balang araw. Pero dahil doon, ako—na noon ay isang payat at matangkad na binatang pula ang buhok—ay naging masigasig na pasayahin sila sa pamamagitan ng pagpapasaya sa Isa na tapat nilang pinaglingkuran sa napakaraming taon.

Nasa huling bahagi ako ng pagkatinedyer nang isang tag-araw ay dumaan ang aming pamilya sa Grand Rapids at huminto sa tahanan ng mga Pell. Naaalala ko ito na para bang kahapon lang dahil si William Pell, isang napaka-abalang tao, ay naglaan ng halos buong araw para makasama lang ako. Pinalawak niya ang aking pananaw nang araw na iyon—tungkol sa malaking pangangailangan na maipahayag ang katotohanan sa pamamagitan ng nakalimbag na pahina, at tungkol sa bahaging maaari kong gampanan sa ganoong gawain. Hindi ko na iyon nakalimutan kailanman.

Halos hindi ako makapaniwala nang hilingin niya sa aking sumulat ng ilang maiikling artikulo para sa Truth for Youth, ang Sunday School paper na inilalathala niya para sa mga kabataan. Naaalala ko kung gaano ako kasipag, sinusuri ang bawat salita, at nanginginig na iniabot ito sa mga editor. Namangha at natuwa ako habang pinanonood itong i-typeset sa lumang Linotype, i-print sa letterpress, at saka ipadala sa koreo sa malalayong lugar na akala ko ay hindi ko kailanman madadalaw. Kapag binabasa ko ang maliliit na artikulong iyon ngayon, namamangha ako sa tapang ng tagapaglathala—at sa napakahusay na kasanayan ng mga editor.

Hindi nagtagal at dumadaloy na ang tinta ng imprenta sa aking mga ugat, at nagkaroon ako ng pasanin para ikalat ang binhi ng ebanghelyo. Si Ed Harlow rin, noong mga unang taon na iyon, ay nagpalakas ng loob ko, ginagamit ang mga "disenyo" ko ng book cover na nakakangiwi na sa akin ngayon tingnan. Pero ang mga lalaking ito, at ang iba pang tulad nila, ay nagpakita sa akin hindi lang ng tapang, biyaya at karunungang kailangan para ipaubaya sa iba ang mga ministeryong bigay ng Dios bilang isang banal na pagtitiwala; ipinakita rin nila ang kahalagahan ng pagbabantay sa mga kabataang nagsisikap tumakbo sa takbuhan, at paglalagay ng isang bagay na may halaga sa kanilang mga kamay. Ang sakripisyong ito ang nagpapabago sa banayad na takbong cross-country para maging isang takbuhang kumakabog ang dibdib, ibinibigay ang lahat, buong bilis, isinusugal ang lahat para sa Kanya, hanggang sa dulo.

Nakakaawang makita ang mga assembly at ministeryo na naghihirap at nabibigo dahil ang mga lalaki,

kadalasan ay mabubuting lalaki, ay ayaw bitawan ang baton at mahigpit itong hawak hanggang kamatayan. Natatakot silang hayaan ang isang masigla at masiglang binata (na nagpakita naman ng katapatan at dedikasyon sa ilang antas) na subukang gawin nang hindi perpekto ang ginagawa nila nang mahusay pagkatapos ng maraming taon ng karanasan. Kung maaalala lang sana nila ang kanilang mga unang pagsisikap at ang biyaya ng Panginoon sa paggamit sa kanila noong mga unang taon nila.

Natatakot din ba sila na kapag ibinigay nila ang ministeryong ito, wala na silang ibang gagawin? Halos hindi ko iyon maisip. May mga pusong nadudurog dahil walang dumadalaw na mapagmalasakit na matatandang banal. May mga kabataang natitisod sa daan dahil walang sumusuportang panalangin at mapagmahal na mga salitang nagpapalakas ng loob. Mas marami ang gawain ngayon kaysa noon.

Ngayong ipinapasa ko ang ministeryong ito ng pag-eedit sa minamahal kong kapatid na si James Martin ng Sudbury, isang lalaking di-hamak na mas kwalipikado kaysa sa akin noong ipagkatiwala sa akin ang gawain, hinihiling ko ang inyong tapat na panalangin para sa kanya at sa mga tumutulong sa kanya sa gawain—na ang Uplook magazine ay maging mas mabisa kaysa kailanman sa pagbibigay ng kaluwalhatian sa Panginoon at pagpapala sa Kanyang minamahal na bayan.

Jamie, heto ang baton.

Malaking Negosyo (Setyembre-Oktubre 2005)

Mula sa Uplook, Setyembre-Oktubre 2005. Artikulo.

Paghahanap ng mga kaluluwa. Iyan ang negosyong nasa puso ng Dios.

May isang masayang matandang mag-asawa na nakatira ngayon sa isang retirement home sa Belfast, Northern Ireland. Dinalaw ko sila noong isang linggo. Sila ang uri ng mga kaluluwang nagpapaaninag sa iyo ng nakagagalak na sinag ng liwanag ng langit dahil namumuhay sila sa kulay-rosas na liwanag ng lupaing iyon na tinatanglawan ng Anak. Gaya ng sinabi niya sa akin, "Ipinapanalangin namin kayo ni Louise at ang bawat miyembro ng inyong pamilya, isa-isa sa pangalan, araw-araw." Gaano kahalaga iyon? Salamat na lang at ang mga pakinabang ng ganitong pamamagitan ay naipapasok sa ibang bansa nang walang taripa o buwis.

Pero may alam akong maliit na sikreto tungkol sa mag-asawang ito. Noong nakatira sila sa isang magandang bayan sa tabing-dagat sa mas timog, dinalaw ko rin sila sa kanilang maliit na tahanan doon. Kasing-simple, kasing-ayos, kasing-liwanag at kasing-saya iyon ng mga nakatira roon.

Maraming talata ng Biblia at mga motto dito at doon sa buong bahay (isang ugaling madalas makita sa mga tahanan ng ating matatanda pero hindi laging ipinagpapatuloy ng susunod na henerasyon). Pero may isang motto na lalong pumukaw sa aking pansin.

Hindi ito tuwirang sipi mula sa Kasulatan, pero eksaktong nakuha nito ang diwa ng Cristianismo na makikita sa mga unang kabanata ng aklat ng Acts. At para sa mga interesado sa kasaysayan ng Iglesia, makikita rin ito sa bawat dakilang muling pagbabagong-buhay. Maisasama rin natin ang mga revival na makikita sa Lumang Tipan bilang patunay ng isang bagay na kahawig nito.

Ganito ang kanilang motto: "Magtipid para mag-ebanghelyo." Ang ideya ay ang pinakamagandang "blue chip" na puhunan ay sa mga kaluluwang walang hanggan. Paano natin nalaman? Dahil ang Tagapagmana ng lahat ng bagay—ang Isa na makapagsasabing, "Akin ang pilak, at akin ang ginto, sabi ng Panginoon ng mga hukbo" (Hag. 2:8)—Siya ang nagsabing ganoon nga. Pakinggan ang Kanyang mga salita: "At sinasabi ko sa inyo, Magsipakipagkaibigan kayo sa pamamagitan ng mammon ng kalikuan; upang, pagka ito'y naubos, ay kayo'y tanggapin nila sa mga tahanang walang hanggan" (Lk. 16:9).

Malaking Negosyo

Gusto mo ng mga pagkakaibigang tumatagal? Akayin mo ang mga tao kay Cristo. Ang ilan sa kanila ay nasa pintuan ng Langit para salubungin ka pag-uwi mo sa Tahanan.

Gusto mong malaman kung ano ang gagawin sa iyong pera—ang mammon ng kalikuan? Kunin mo ang ginagamit ng iba sa maling bagay at gamitin mo ito sa tamang bagay: ilagay mo ito sa gawain ng ebanghelyo.

Pero baka kailanganin mo ito para sa tag-ulan? Magtiwala ka sa Panginoon na may hawak ng mga araw

ng tag-ulan. Hinahamon Niya tayong ilagay ang ating pera sa Kanyang Malaking Proyekto. Pagkakaalam ko ay napakahusay Niyang negosyante. Abala sa negosyo ng Kanyang Ama, may plano Siya para sa isang malaking takeover. Hindi magtatagal at ang mga namuhunan sa mundong ito ay makikitang nadurog na sa pinakamaliliit na piraso ang kanilang mga kayamanan, o iyan ang sabi ni Pedro:

Datapuwa't darating ang araw ng Panginoon na gaya ng magnanakaw; na ang sangkalangitan ay mapaparam na kasabay ng malaking ugong, at ang mga bagay ng sanglibutan ay matutunaw sa matinding init, at ang lupa at ang mga gawang nasa lupa ay pawang masusunog. Yamang ang lahat ng mga bagay na ito ay matutunaw na lahat, ano ngang anyo ng pagkatao ang dapat sa inyo sa banal na pamumuhay at sa kabanalan, Na inyong hinihintay at pinakananasa ang pagdating ng kaarawan ng Dios, na dahil dito'y ang sangkalangitan ay mapupugnaw sa apoy, at ang mga bagay ng sanglibutan ay matutunaw sa matinding init? Datapuwa't, ayon sa kaniyang pangako, ay naghihintay tayo ng mga bagong langit at ng isang bagong lupa, na tinatahanan ng katuwiran (2 Pet. 3:10-13).

Nang marinig ng isang kapatid ang tungkol sa Gospel bus…at sa Sprinter van…at sa trailer, tumawag siya at nagsabi, "May trailer ako na hindi ko ginagamit. Kung may mabalitaan kayong mga kabataang lalaki na interesadong gumawa ng gawain ng ebanghelyo, ibibigay ko ito sa kanila."

Hindi ba't iyan ang kailangan natin, nang sanlibong ulit?

> *Hayaan akong hawakan nang maluwag ang mga bagay ng lupa;*

Mga kayamanang lumilipas, ano ang halaga nila?
Kayang sirain ng tanga, kayang bulukin ng kalawang,
Kumukupas sa isang araw ang lahat ng kanilang ganda.
Hayaan akong hawakan nang maluwag ang mga bagay na pansamantala;
Ako na hindi mamamatay, ako na may pakpak!
Hayaan akong humawak nang mahigpit, Panginoon, sa mga bagay ng langit;
Buhayin ang aking paningin, buksan ang aking mga mata!
Ipakita sa akin ang Iyong kayamanan, kaluwalhatian at biyaya,
Walang hangganan gaya ng panahon, walang katapusan gaya ng kalawakan!
Hayaan akong hawakan nang maluwag ang mga bagay na akin—
Panginoon, ibinigay Mo sa akin ang lahat ng sa Iyo!

—Martha Snell Nicholson

Ang Asawa ng Elder (Setyembre-Oktubre 2005)

Mula sa Uplook, Setyembre-Oktubre 2005. Tula.

Nagpapasalamat kami sa Panginoon sa bawat elder
Na kusang-loob na nag-aalay ng kanyang buhay
Para alagaan ang mga tupa sa Kanyang luntiang pastulan,
Pero paano naman ang asawa ng elder?
Hinahanap ng elder ang naliligaw
Na lumayo na sa tahanan;
Pero hindi natin dapat kalimutan ang asawa ng elder
Na madalas ay mag-isang nagbabantay at naghihintay.
Gaano kadalas niyang nakikita ang kanyang asawa
Na may bakas ng pag-aalala sa mata,
At hindi niya alam kung ano ang bumabagabag dito,
Pero naririnig ng Panginoon ang kanyang malungkot na daing.
Ang Panginoon na nakakita sa babae
Na naghulog ng buo niyang ikabubuhay
Ay nakakakita pa rin sa inyo, mga kapatid na babae,
na nagbibigay ng inyong lahat sa Kanya,
Na may galak na inilalagay sa paanan ng Panginoon.
Gaya ng mga babaing higit pa sa mga rubi ang halaga
Na ang mga asawa ay nakaupo sa mga pintuang-bayan,
Tinatawag kayong mapalad ng inyong mga anak, pero —
Naghihintay din ang "Mabuti ang ginawa mo" ng Panginoon!
Para sa inyong mga kasama sa pagpapagal,
Na kasama ng inyong asawa ay ibinubuhos ang inyong

buhay;
Maririnig ng mga elder ang pasasalamat ng Langit sa araw na iyon,
Pero ganoon din ang asawa ng elder.

Ano ang Kulang sa Ating Gawain ng Ebanghelyo? (Nobyembre-Disyembre 2005)

Mula sa Uplook, Nobyembre-Disyembre 2005. Artikulo.

Mas marami na tayong naikakalat na binhi kaysa noong nakaraan. Nasaan ang mga bigkis ng ani?

Madalas nating ituring ang revival na parang kasing-pabago-bago ng pagtama ng kidlat. Totoo ba iyon? Halatang umiihip ang hangin ng Espiritu sa China, hilagang India at mga bahagi ng Africa. Dapat ba tayong makuntento na lang sa pagsipi ng, "Ang hangin ay humihihip kung saan nito ibig" at hanggang doon na lang? O may mga susi ba sa Salita na nagpapakita sa atin ng daan patungo sa tunay na pagpapala?

Nasaan ang Ulan?

Basahing mabuti ang mga salita ng Isaiah 55:10-11, "Sapagka't kung paanong ang ulan ay lumalagpak at ang niebe ay mula sa langit, at hindi na bumabalik doon, kundi dinidilig ang lupa, at pinatutubo, at pinasisibol, at nagbibigay ng binhi sa maghahasik, at tinapay sa kakain; Gayon ang aking salita na lumalabas sa aking bibig: hindi babalik sa akin na walang dala, kundi gaganapin niyaong aking kinalulugdan, at giginhawa sa bagay na aking pinagsuguan."

Madaling mali ang pagkakagamit sa paglalarawang ito. Alam nating madalas sa Kasulatan na ang binhi at tinapay ay larawan ng Salita sa dalawang magkaibang aspeto—ang binhi bilang ang kayang gawin ng ebanghelyo para sa mga naliligaw, at ang tinapay bilang

ang pagkaing katotohanang nagpapalusog sa mananampalataya. At tiyak na totoo rin iyon sa talatang ito.

Pero mapapansin mo na dito ang "kung paano" at "gayon" ay nag-uugnay sa ulan at niyebe sa Salita ng Dios. Maaari ko bang imungkahi na may ikatlong aspeto ng Salita ng Dios dito. Ang tinapay ay ang Salita kapag tinatanggap natin ito para sa sariling pagkain ng kaluluwa. Ang binhi ay ang Salita kapag sinasabi natin ito sa mga naliligaw. Pero hindi pa ito sapat. Maraming binhi ang naikalat pero mukhang natutulog lang ito at hindi sumisibol sa buhay. Ano ang problema?

Salamat sa Panginoon sa isang kaluluwang naliligtas paminsan-minsan, isang usbong ng tunay na buhay na sumisibol dito at doon sa malawak na mga bukid ng North America. Pero tiyak na hindi natin nakikitang inaani ang mga bigkis gaya ng ipinangako ng Panginoon. Nangako ba Siya ng mga bigkis? Oo, "Siyang yumayaong umiiyak, na nagdadala ng binhing ihahasik, ay WALANG PAGSALA na uuwi na may kagalakan, na dala ang kaniyang mga bigkis" (Ps. 126:6). Kung ito ang tiyak na pangako ng Dios, ano ang kulang?

Iba't ibang dahilan ang iminungkahi kung bakit kulang ang pagpapalang nakikita sa gawain ng ebanghelyo sa North America. Narito ang ilan sa mga mas karaniwan:

NAGKAROON NA NG PAGKAKATAON ANG KANLURAN, sabi ng ilan; lumipas na ang panahon natin. Pero milyon-milyong hindi taga-Kanluran (na hindi pa nagkakaroon ng kanilang pagkakataon) ang dumaragsa sa ating mga baybayin—na, kung nanatili sila sa sarili nilang bansa, ay baka mas malaki pa ang tsansang maligtas! Tiyak na

totoo iyan sa mga Chinese, halimbawa, kung saan libu-libo araw-araw ang lumalapit kay Cristo.

ITO AY ARAW NG MALILIIT NA BAGAY. Naipakita na namin sa ibang mga artikulo na hindi uubra ang maling paggamit ng isang talatang naglalarawan sa kalagayan sa panahon ng Tribulation. Bukod diyan, hindi maliliit na resulta ang inilalarawan ni Zechariah (4:10). Ang resulta ay isang karamihang hindi mabilang ninuman, ayon kay Juan (Rev. 7:9)! Hindi, ang tinutukoy niya ay maliliit na kakayahan—dalawang saksi na mag-aani ng dakilang aning ito mula sa lahat ng bansa.

ITO ANG PANAHON NG LAODICEA. Kung ipagpapalagay na ang pitong iglesia sa Revelation 2 at 3 ay naglalarawan ng pitong panahon sa kasaysayan ng Iglesia, dapat pansinin na sa huling apat na iglesia ay ipinangako ang pagdating ng Panginoon. Hindi mo kailangang maging Laodiceang assembly sa panahon ng Laodicea. Bukod diyan, tiyak na hindi Laodicea ang kalagayan sa ibang bahagi ng mundo. Hindi, hindi rin uubra ang dahilang ito. Ang Panginoong Jesus, kung tutuusin, ay nangakong sasamahan tayo hanggang sa katapusan ng panahon habang sinisikap nating tuparin ang Utos.

Mabuting ipaalala sa ating sarili ang mga bagay na hindi nagbago mula noong mga araw na umaani ang mga mananampalataya ng napakaraming kaluluwa.

HINDI NAGBAGO ANG DAKILANG UTOS. Ang ebanghelyo ay dapat pa ring ipangaral sa lahat ng kinapal—sa ating mga lungsod, ating mga kapitbahayan, ating mga pamilya, sa ating mga katrabaho (pero hindi sa oras ng kompanya). Tayong lahat ay dapat kasali.

HINDI NAGBAGO ANG KAPANGYARIHAN NG DIOS NA MAGLIGTAS. Hindi umikli ang Kanyang bisig; hindi bumigat ang Kanyang pandinig. Siya ang tumatawag sa atin na doblehin ang ating pagsisikap: kung tumanggi ang mga inanyayahan, pumunta sa ibang lugar at pilitin silang pumasok.

HINDI NAGBAGO ANG SALITA NG DIOS. Ito pa rin ang "kapangyarihan ng Dios sa ikaliligtas ng bawa't sumasampalataya." HINDI NAGBAGO ANG GAWAIN NG ESPIRITU SANTO, na sumusumbat sa sanglibutan tungkol sa kasalanan, sa katuwiran, at sa paghatol. HINDI RIN NAGBAGO ANG KAPANGYARIHAN NG PANALANGIN. Kaya ano ang nagbago?

Siyempre, para magkaroon ng masaganang ani, kailangan nating ihasik ang mabuting binhi "sa siping ng lahat na tubig" (Isa. 32:20) sa lahat ng oras (Eccl. 11:6) at sa lahat ng kalagayan—"sa napapanahon at sa hindi napapanahon." Kailangan nga nating pag-isipan kung saan, kailan, paano, at gaano karaming binhi ang ipinamamahagi.

Pero may dalawang sangkap na kulang kung basta lang tayo nagkakalat ng binhi. Itinuro ni Hosea ang problema: "Magsipaghasik kayo sa inyo ng katuwiran, magsipagani kayo ayon sa kaawaan; bungkalin ninyo ang inyong pinabayaang lupa: sapagka't panahon na hanapin ang Panginoon, hanggang sa siya'y dumating at magpaulan ng katuwiran sa inyo" (10:12).

Narito ang dalawang nawawalang mahahalagang sangkap.

Una, bago ihasik ang Salita, dapat muna nating bungkalin ang pinabayaang lupa. Kung hindi, para ka na ring nagtanim ng mais sa semento. Pansinin na ito ay

"inyong" lupa. Ang pag-aararo ay dapat magsimula sa sarili nating mga puso, inilalantad ang ating sarili sa Dios.

Ikalawa, at tuwirang kaugnay nito, kailangan natin ang ulan at niyebe. Ang tubig ay ang makalangit na impluwensya na nagpapasibol sa binhi at nagpapalago rito. Ano ang kinakatawan ng mga ito?

Alam nating hindi naliligtas ang isang tao dahil lang naririnig niyang sumisipi ng mga talata ng Biblia ang mga Cristiano. Hindi ang pagkarinig tungkol kay Cristo ang nagliligtas sa tao; nangyayari ito kapag naririnig nila Siya mismo. Dumarating ang pagkasumbat at pagbabagong-loob sa kaluluwa kapag naunawaan natin na si Cristo ay tunay na nabuhay na mag-uli at personal na tumatawag sa atin. Napakagandang araw iyon!

Ang tubig ng salita ng Dios na sinasalita mula sa langit ang nagpapatibay at nagpapasibol sa binhing itinanim ng tao. Ang ulan at niyebe (sa napapanahon at sa hindi napapanahon) ang kailangan natin. Bakit hindi ito bumabagsak? Kasing-di-tiyak ba ito ng ating makabagong mga weather report?

Ang Israel ay isang makitid na guhit ng lupa sa gilid ng Mediterranean na sinasalubong ng hangin. Hindi tulad ng Egypt na may taunang pagbaha ng Nile, ito ay "lupain…[na] umiinom ng tubig ng ulan sa langit" (Dt. 11:11). Nangako ang Panginoon ng dalawang tag-ulan bawat taon, kasing-regular ng orasan: "Ay ibibigay ko ang ulan sa inyong lupa sa kaniyang kapanahunan, ang unang ulan at ang huling ulan, upang iyong makamalig ang iyong trigo…" (v. 14).

Pero bagaman regular ang mga ulang ito at hindi pabago-bago, nakadepende ang mga ito sa pagsunod.

Binanggit ito nina Jeremiah, Hosea at Joel (5:24; 6:3; 2:23), gayundin ni Solomon sa kanyang panalangin sa pagtatalaga ng templo: "Pagka ang langit ay nasarhan, at walang ulan, dahil sa sila'y nagsipagkasala laban sa iyo; kung sila'y magsipanalangin sa dakong ito, at magsipagpahayag ng iyong pangalan, at magsitalikod sa kanilang kasalanan…Ay dinggin mo nga sa langit, at patawarin mo ang kasalanan ng iyong mga lingkod" (1 Ki. 8:35f).

Naniniwala ako na hindi tayo magsisimulang mag-uwi ng mga bigkis hanggang, wasak ang ating mga puso sa harap ng Dios, ay ipagtapat natin nang detalyado ang ating mga kasalanan. Saka lang natin maaasahan ang ulan ng Dios, na tumutupad sa panalangin ni Pablo: "At ang nagbibigay ng binhi sa maghahasik at ng tinapay na pagkain, ay magbibigay at magpaparami ng inyong binhi na ihahasik, at magdaragdag ng mga bunga ng inyong katuwiran" (2 Cor. 9:10).

Ang Nagtutulak sa Pag-eebanghelyo (Nobyembre-Disyembre 2005)

Mula sa Uplook, Nobyembre-Disyembre 2005. Artikulo.

Paglampas sa mga hadlang sa daan patungo sa pagiging tagapag-akay ng kaluluwa.

Hindi likas na matapang si Pablo; o kahit papaano, hindi iyon ang tingin niya sa sarili. Alam natin ito dahil sumulat siya sa mga taga-Efeso: "Idalangin…ako, upang ako'y pagkalooban ng pananalita sa pagbubuka ng aking bibig, upang ipakilala na may katapangan ang hiwaga ng evangelio…upang sa pagsasaysay niyaon ay makapagsalita ako na may katapangan, gaya ng nararapat kong salitain" (6:18-20). Hindi isang beses kundi dalawang beses niyang hiniling na maging matapang siya sa pagpapatotoo.

Alam ni Pablo kung ano ang sinasabi ng mga pumupuna sa kanya: "Ang kaniyang mga sulat, sabi nila, ay mabibigat at matitigas; datapuwa't ang kaniyang pagkaharap sa katawan ay mahina, at ang kaniyang pananalita ay walang kabuluhan" (2 Cor. 10:10). Ano ang nakatulong sa kanya para malampasan ang mga likas na hadlang ng maliit na pangangatawan at hindi matatas na pananalita para maging hindi lang ang mahusay na guro ng mga "mabibigat" na sulat na iyon, kundi pati ang pangunahing ebanghelista ng Europa?

Medyo nasisiyahan ako sa paglilingkod sa Salita sa mga mananampalataya o sa pagsulat ng mga materyales na batay sa Biblia, para sa ligtas man o sa naliligaw. Kahit ang harapang pagpapatotoo (na dati ay mahirap na hamon) ay naging kagalakan na sa akin matapos kong

maging tapat sa Panginoon tungkol sa aking karuwagan at humingi sa Kanya ng katapangan at mga pagkakataon. Pero ang magsalita nang may karunungan, malikhain, ayon sa Biblia, makapangyarihan, at kaakit-akit sa isang halo-halong tagapakinig na hindi obligadong makinig, gaya ng ginawa ni Pablo sa Mars' Hill—iyan ay nagagawa ko nang mahusay sa panaginip ko lang. Kaya personal akong interesado sa mga dahilang nagtulak kay Pablo. Hayaan nating siya ang magsabi sa atin:

1. "Palibhasa'y nalalaman…ang takot sa Panginoon, ay hinihikayat namin ang mga tao" (2 Cor. 5:11). Hindi ang Kanyang poot laban sa atin, siyempre. Pero, sabi ni Pablo, naniniwala kami sa dagat-dagatang apoy kahit hindi naniniwala ang maraming hindi mananampalataya. Kaya hindi lang namin basta binabanggit ang posibilidad ng kaligtasan—gusto naming manghikayat. Para kaming mga fire alarm dahil naniniwala kaming may sunog. Nangangaral kami sa mga taong "hinatulan na."

2. "Malimit kong pinanukalang pumariyan sa inyo… upang ako'y magkaroon din naman ng ilang bunga sa inyo…. Ako'y handang mangaral ng evangelio…" (tingnan ang Rom. 1:13-15). Hinahangad ni Pablo ang bunga sa lahat ng dako, bilang tugon sa mga salita ng kanyang Panginoon, "Dito'y lumuluwalhati ang aking Ama, na kayo'y magsipagbunga ng marami" (Jn. 15:8). Nadama ni Pablo ang pasanin na alagaan ang ubasan ng Ama nang mas mabuti kaysa sa ginawa ng mga naunang magsasaka. Hinahangad ba natin ang "maraming bunga"? Hinangad ito ni Pablo, at ni Jesus din. Hindi sila sang-ayon sa pilosopiyang "basta't tapat ka, huwag mo nang alalahanin ang bunga."

3. "…Aking dinadakila ang aking ministerio: kung sa anomang paraan ay makagagawa ako ng paninibugho sa kanila na aking kalaman, at maililigtas ko ang ilan sa kanila" (Rom. 11:13-14). Tinawag si Pablo para ipangaral ang ebanghelyo sa mga Gentil, pero umasa siya na habang mas maraming Gentil ang naliligtas, mas maraming Judio ang mauudyukang maligtas. Anong pananaw! Anong estratehikong pag-iisip! Gaano kahawig ng puso ng Dios ang iba't ibang pagsisikap ni Pablo na, "sa lahat ng paraan" (na ayon sa mensahe), ay makapagligtas siya ng ilan.

4. "Ang pagibig ni Cristo ay pumipilit sa amin" (2 Cor. 5:14). Ipinaliwanag pa ni Pablo na walang mali sa lohika ng Kalbaryo. Isa ang namatay para sa lahat, kaya lahat ay patay. Kaya ang buhay natin ay hindi atin. Kaya dapat tayong mamuhay ayon sa gusto Niya. Sa madaling salita, mamuhay araw-araw bilang mga embahador ng langit. Ang pag-ibig na nagtulak sa Kanya na iwan ang langit para sa kawawang planetang ito ang dapat maging dakilang tagapagtulak na magpapalabas sa atin sa mga lansangan at eskinita para sa Kanya.

5. "Sapagka't ano ang aming pagasa, o katuwaan, o putong ng pagmamapuri? Di baga kayo rin, sa harapan ng ating Panginoong Jesus…?" (1 Thes. 2:19). Darating ang Panginoon! Pero kahit ang pagdagit ay patungo "sa Panginoon," ito ay "kasama nila" (1 Thes. 4:17). Kasama nino? Sana ay kasama sa bilang na iyon ang mga inanyayahan nating sumama sa atin doon. "Pagdating ko sa magandang lungsod na iyon, at lumitaw sa paligid ko ang lahat ng banal, gusto kong may magsabi sa akin, 'Ikaw ang nag-anyaya sa akin dito.'"

Pagkatapos ng pag-akyat ni Cristo sa langit, iisang panalangin lang ng Labing-isa ang nakatala. Ang paksa nito? KATAPANGAN. Tingnan ang Acts 4:29.

May nakakaligtaan ba tayo rito? Kailan mo huling narinig ang ganoong panalangin para sa mga banal sa mga pulong ng ating "mga iglesia ng Bagong Tipan"?

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.